Annus XII - Vol. XII 1 Iunii 1920 Num. 6

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA BENEDICTI PP. XV

EPISTOLA ENCYCLICA

AD PATRIARCHAS, PRIMATES, ARCHIEPISCOPOS, EPISCOPOS ALIOSQUE LOCORUM ORDINARIOS PACEM ET COMMUNIONEM CUM APOSTOLICA SEDE HABENTES: DE PACIS RECONCILIATIONE CHRISTIANA.

BENEDICTUS PP. XV

VENERABILES FRATRES

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Pacem, Dei munus pulcherrimum, « quo, ut Augustinus ait, etiam in rebus terrenis atque mortalibus nihil gratius soleat audiri, nihil desiderabilius concupisci, nihil postremo possit melius inveniri »; [1] pacem quadriennio amplius tantis et bonorum votis et piorum precibus et matrum lacrimis imploratam, tandem coepisse affulgere populis Nos equidem ante omnes gaudemus vehementerque laetamur. At vero hanc ipsam paterno conceptam animo laetitiam nimis multa eademque acerbissima perturbant; nam si fere ubique bellum aliqua ratione compositum est, et pacis quaedam conventiones subscriptae, reliqua sunt tamen antiquarum semina inimicitiarum; vosque probe tenetis, Venerabiles Fratres, nullam pacem consistere, nulla pacis foedera posse vigere, quamvis diutinis laboriosisque consultationibus

[1] *De Civitate Dei*, lib. XIX, c. XI.

constituta sancteque firmata, nisi per caritatis mutuae reconciliationem odia simul inimicitiaeque conquiescant. De hac re igitur, quae maximi sane momenti est ad commune bonum, vobiscum, Venerabiles Fratres, colloqui placet ac populos item vestros diligentius commonere.

Nos enimvero, ex quo ad huius Cathedrae dignitatem arcano Dei consilio evecti sumus, numquam, dum bellum conflagravit, cessavimus, quacumque potuimus ope, contendere, ut quamprimum omnes orbis terrarum populi fraternam inter se officiorum vicissitudinem repeterent. Itaque instare precibus, hortationes iterare, amicitiae reconciliandae vias proponere, denique omnia tentare, si liceret, favente Deo, ad pacem, quae iusta quidem et honesta futura esset et stabilis, hominibus aditum ianuamque patefacere; interea studiosam paterno pectore dare operam, ut maximis omne genus doloribus et aerumnis, quae immanem dimicationem consequebantur, aliquid usque quaque levationis afferremus. Iam vero quae Nos ab initio tam difficili Nostri Pontificatus impulit Iesu Christi caritas vel ad elaborandum pro pacis reditu, vel ad horrores belli mitigandos, eadem hodie, cum pax aliqua tandem aliquando convenit, urget nos ut omnes Ecclesiae filios atque adeo hominum universitatem hortemur, velint diuturniora iam odia abiicere ex animis, concordiamque suscipere mutuumque amorem.

Nec sane est cur multis demonstremus generis humani societatem maximis affectum iri detrimentis si, pace conventa, obscurae tamen gentium inter gentes inimicitiae simultatesque perseverarent. Mittimus damna earum rerum omnium, quibus civilis vitae progressio alitur et promovetur, ut mercaturis, ut opificiis, ut artibus, ut litteris, quae quidem communi populorum consuetudine ac tranquillitate vigent. At, quod maius est, gravissimum vulnus acceptura esset christianae vitae ratio ac forma, cuius vis omnis in caritate consistit, cum ipsa christianae legis praedicatio *Evangelium pacis* appelletur. [1]

[1] *Eph.*, VI, 15.

Etenim, ut scitis et ut Nos pluribus alias commemoravimus, nihil tam saepe tamque vehementer a Iesu Domino inculcatum est discipulorum auribus, quam hoc de mutua caritate praeceptum, utpote quod cetera complecteretur omnia; idque et novum Christus ipse nominavit et suum, et christianorum tamquam insigne voluit esse, unde internosci ab aliis facile possent. Denique iam moriens id ipsum suis testatus est, rogavitque ut inter se diligerent ac diligendo eam ineffabilem unitatem imitari contenderent, quae divinis Personis est in Trinitate: « Ut omnes unum sint ... sicut et nos unum sumus ... ut sint consummati in unum ». [1]

Ergo divini Magistri vestigia sectantes Apostoli, eiusque voce ac praeceptis probe conformati, mirificae sedulitatis erant ad fideles ita cohortandos: « Ante omnia autem mutuam in vobismetipsis charitatem continuam habentes ». [2] « Supra omnia autem haec charitatem habete, quod est vinculum perfectionis ». [3] « Charissimi, diligamus nos invicem: quia charitas ex Deo est ». [4] Bene autem monitis obsequebantur et Christi et Apostolorum illi priscorum temporum fratres nostri: qui quidem, etsi alii ex aliis contrariisque inter se nationibus erant, tamen discordiarum memoriam voluntaria oblivione delentes, concordissime vivebant. Et vere cum mortalibus inimicitiis, in societatis humanae sinu tum flagrantibus, mirandum in modum tanta mentium animorumque consensio discrepabat.

Iam quae modo allata sunt ad praeceptum mutui amoris urgendum, eadem ipsa valent ad oblivionem iniuriarum: nec minus affirmate id praecipit Dominus: « Ego autem dico vobis: Di« ligite inimicos vestros: benefacite his qui oderunt vos: et orate « pro persequentibus et calumniantibus vos: ut sitis filii Patris « vestri qui in caelis est: qui solem suum oriri facit super bonos

[1] Ioan., XVII, 21-23.
[2] I Petr., IV, 8.
[3] *Coloss.*, III, 14.
[4] I Ioan., IV, 7.

« et malos ». [1] Hinc illud gravissimum Ioannis Apostoli: « Omnis qui odit fratrem suum, homicida est. Et scitis quoniam « omnis homicida non habet vitam aeternam in semetipso ma- « nentem ». [2] Denique sic a Christo Domino instituti sumus ad Deum orandum, ut profiteamur ita nos nobis velle ignosci, si aliis ignoscamus: « Dimitte nobis debita nostra, sicut et nos « dimittimus debitoribus nostris ». [3] Quod si huic obtemperare legi nimis aliquando est arduum et difficile, adest ad omnem submovendam difficultatem divinus humani generis Redemptor non solum opportuno suae gratiae auxilio, sed etiam suo ipsius exemplo, qui cum in cruce penderet, eos, a quibus tam iniuste indigneque torquebatur, Patri excusans: « Pater, *inquit*, « dimitte illis: non enim sciunt quid faciunt ». [4] Nos igitur, cum misericordiam benignitatemque Iesu Christi, cuius, quamvis nullo merito, vicem gerimus, sequi ante omnes debeamus, ipsius exemplo, inimicis Nostris quicumque, scientes imprudentesve, personam operamve Nostram quibusvis contumeliarum aculeis vel lacerarunt vel lacerant, universis et singulis toto pectore veniam damus, omnesque summo studio ac benevolentia complectimur, nullum etiam praetermittentes locum eosdem benefactis pro Nostra facultate cumulandi. Quod ipsum christiani homines, qui hac sint appellatione digni, faciant oportet erga eos qui se, tenente bello, iniuriis affecerint.

Neque enim eo contenta est christiana caritas ut non inimicos oderimus atque ut eos fratrum loco diligamus, vult quoque ut benigne eisdem faciamus, vestigiis insistentes Redemptoris nostri, qui « pertransiit benefaciendo et sanando omnes oppressos « a diabolo », [5] et mortalis vitae cursum, quem totum maximis in homines beneficiis emensus erat, profuso pro iisdem sanguine consummavit. Quare Ioannes: « In hoc cognovimus charitatem

[1] Matth., V, 44-45.
[2] I Ioan., III, 15.
[3] Matth., VI, 12.
[4] Luc., XXIII, 34.
[5] *Act.*, X, 38.

« Dei, quoniam ille animam suam pro nobis posuit: et nos debe-
« mus pro fratribus animam ponere. Qui habuerit substantiam
« huius mundi et viderit fratrem suum necessitatem habere et
« clauserit viscera sua ab eo: quomodo charitas Dei manet in eo?
« Filioli mei, non diligamus verbo neque lingua, sed opere et ve-
« ritate ». [1] Numquam vero amplius « dilatanda spatia charita-
« tis » visa sunt, quam hisce ipsis diebus, in summis nempe angustiis quibus premimur omnes ac laboramus: neque alias fortasse unquam hominum generi tam opus fuit, quam hodie communis beneficentia, quae a sincero aliorum amore nascatur plenaque sit devotionis et alacritatis. Etenim si circumspiciamus quacumque pervagatus est bellicus furor, immensi terrarum tractus obiiciuntur ubi solitudo et vastitas, ubi inculta et relicta omnia; redactae usque eo plebes ut victu vestitu tectisque ipsis careant; viduae orphanique innumerabiles, qui cuiuslibet opis indigent; incredibilis multitudo debilium, infantium potissimum ac puerorum, in affectis corporibus testantium belli huius atrocitatem.

Has tantas miserias contemplanti, quibus premitur humanum genus, sponte venit in mentem viator ille evangelicus, [2] qui, descendens ab Ierusalem in Iericho, incidit in latrones, a quibus despoliatus, plagisque impositis, est semivivus relictus. Magna enim est inter utrumque similitudo; et quemadmodum ad illum, misericordia motus, Samaritanus accessit, qui, alligatis vulneribus, infusoque oleo et vino, duxit eum in stabulum, et curam eius egit: ita ad sananda humanae societatis vulnera manum suam adhibeat oportet Iesus Christus, cuius quidem Samaritanus ille personam sustinebat.

Iam hoc opus et munus tamquam proprium sibi Ecclesia vindicat, quae Iesu Christi spiritum custodit, ut haeres; Ecclesia, inquimus, cuius omnis vita mirabili beneficiorum varietate contexitur: ipsa enim « mater christianorum verissima, proximi
« dilectionem atque charitatem ita complectitur ut variorum
« morborum, quibus pro peccatis suis animae aegrotant, omnis

[1] I Ioan., III, 16-18.
[2] Luc., X, 30 sqq.

« apud ipsam medicina praepolleat » : unde « pueriliter pueros, « fortiter iuvenes, quiete senes, prout cuiusque non corporis tan- « tum, sed et animi aetas est, exercet ac docet » [1]. - Haec autem christianae beneficentiae officia animos permulcendo, incredibile est quam sint tranquillitati publicae restituendae conducibilia.

Quare, Venerabiles Fratres, oramus et obsecramus in visceribus caritatis Christi, omni studio ac diligentia in hoc incumbite ut, quotquot habetis vestrae mandatos curae, eos non modo ad odia deponenda iniuriasque condonandas excitetis, sed efficacius etiam ad ea omnia christianae beneficentiae instituta provehenda impellatis, quae sint subsidio egenis, solatio maerentibus, munimento infirmis, denique omnibus qui bello maximas iacturas fecerint, opportunam varii generis opem afferant. Praecipue vero volumus sacerdotes hortemini, administri qui sunt christianae pacis, ut in hac re, quae vitam christianam maxime continet, assidui sint, id est in amore erga proximos vel inimicos commendando : atque « omnibus omnia facti » [2] adeo ut ceteros antecedant exemplo, odio inimicitiaeque bellum indicant, acriterque gerant usque quaque, gratissimum facientes et amantissimo Iesu Cordi, et ei, qui vices ipsius in terris, quamvis non digne, sustinet. Quo loco admonendi sunt etiam vehementerque rogandi catholici homines, qui scribendis vel libris vel commentariis vel diariis dant operam, velint « sicut electi Dei, sancti et dilecti, viscera misericordiae, benignitatem » [3] induere, eamque scribendo exprimere, non modo a falsis vanisque criminationibus abstinentes, sed etiam ab omni violentia contumeliaque verborum, quae quidem cum christianae legi contraria est, tum male obductas refricare cicatrices dumtaxat potest, cum praesertim recens a vulnere animus sit vel levissimi attactus iniuriarum impatientior.

Quae vero hic de colendae caritatis officio singulos admonemus, eadem ad populos diutina belli contentione perfunctos vo-

[1] Cf. Augustinus, *De moribus Ecclesiae catholicae*, lib. 1, c. XXX.
[2] I *Cor.*, IX, 22.
[3] *Coloss.*, III, 12.

lumus pertinere, ut, amotis, quantum fieri potest, dissidiorum causis, - et salvis utique iustitiae rationibus - amicitiam inter se et coniunctionem redintegrent. Nec enim alia est evangelica lex caritatis in singulis hominibus, alia in ipsis civitatibus et populis, qui demum omnes e singulis hominibus conflantur et constant. Exacto autem bello, non ratione tantum caritatis, sed quadam etiam necessitate in universalem quandam populorum inter populos conciliationem inclinare res videntur, cum gentes naturali vinculo mutuae et indigentiae simul et benevolentiae inter se nunc maxime copulentur, hoc exquisitiore humanitatis cultu et commerciorum aucta mirum in modum facilitate.

Hanc igitur oblivionem offensionum fraternamque populorum reconciliationem quam Christi Iesu lex sanctissima iubet ac rationes ipsae humani civilisque convictus flagitant, haec Apostolica Sedes, cum, saeviente bello, ut supra docuimus, nunquam urgere praetermiserit, nec passa sit unquam quibusvis simultatibus odiisve obliterari, multo nunc magis, pacis constitutis foederibus, fovet ac praedicat, ut litteris datis haud ita pridem ad omnes Germaniae episcopos, [1] alterisque ad Cardinalem Archiepiscopum Parisiensem. [2] Quoniam vero hanc excultarum gentium concordiam tuetur multumque promovet ea, quae hodie increbruit, consuetudo ut ad maiora negotia expedienda inter se visitent conveniantque civitatum gubernatores ac principes, Nos, omnia reputantes et mutata rerum adiuncta et magnas communium temporum inclinationes, eiusdem concordiae adiuvandae causa, ne ab eo quidem consilio alieni essemus aliquid remittendi de illarum severitate conditionum, quas, ob eversum Apostolicae Sedis civilem principatum, iure Decessores Nostri statuerunt, ut catholicorum principum solemniores ad Urbem adventus cohiberent. Apertissime autem profitemur hanc Nostrae rationis indulgentiam, quam humanae societatis gravissima praeter modum tempora suadere atque adeo postulare videntur, nequaquam interpretandam esse tanquam Apostolicae Sedis

[1] Litterae apostolicae *Diuturni*, die XV iulii MCMXIX.

[2] Epist. *Amor ille singularis*, die VII octobris MCMXIX.

abdicationem tacitam iurium sanctissimorum, quasi in praesenti, quo utitur, abnormi statu ea tandem acquieverit. Quin potius hanc ipsam Nos occasionem nacti « quas Decessores Nostri plu-« ries expostulationes fecerunt, non quidem humanis rationibus, « sed officii sanctitate adducti, ut videlicet iura ac dignitatem « Apostolicae Sedis defenderent, easdem Nos iisdem de causis « hic renovamus », denuo graviusque postulantes ut, pace inter gentes composita, etiam « Ecclesiae Caput in hac desinat absona « conditione versari, quae ipsi tranquillitati populorum, non uno « nomine, vehementer nocet ». [1]

Ita igitur restitutis rebus, iustitiae et caritatis ordine revocato, reconciliatisque inter se populis, optandum sane est, Venerabiles Fratres, cunctas civitates, quavis ultro citroque suspicione remota, in unam tamquam consociationem seu potius quandam quasi familiam coalescere cum ad propriam uniuscuiusque libertatem tuendam, tum ad ordinem conservandum humanae societatis. Ad quam gentium consociationem contrahendam hortatur, ut alia multa praetereamus, ipsa vulgo explorata necessitas omnem dandi operam ut, sublatis vel imminutis rei militaris sumptibus, quorum immane pondus iam sustinere respublicae non possunt, nulla posthac existant tam exitiosa bella, vel certe quam longissime eiusmodi periculum avertatur, et unicuique populo, cum libera potestate, sua territorii, iustis quidem terminati finibus, integritas conservetur.

Foederatis autem christiana lege nationibus, quicquid iustitiae et caritatis causa susceperint, non studium operamque suam desiderari sinet Ecclesia, quae cum absolutissimum sit societatis universalis exemplar, tum ex sua ipsius temperatione suisque institutis mirifica virtute pollet ad homines copulandos non modo in aeternam eorum salutem, sed etiam in huius vitae commoditatem, sic eos nempe deducens per bona temporalia ut non amittant aeterna. Itaque, historia teste, cognovimus, veteres Europae gentes immanitate barbaras, ex quo in easdem Ecclesiae spiritus penetraverit, extenuato sensim ipsarum inter ipsas multiplici maxi-

[1] Litterae encyclicae *Ad beatissimi*, datae die 1 novembris MCMXIV.

moque discrimine sublatisque discordiis, coivisse tandem in unam eiusdem generis societatem, natamque esse Europam christianam, quae, ductu auspicioque Ecclesiae, nationum varietatem retinens, tamen ad unitatem quamdam prosperitatis fautricem gloriaeque niteretur. Praeclare ad rem ita Augustinus: « Haec « caelestis civitas dum peregrinatur in terra, ex omnibus genti- « bus cives evocat atque in omnibus linguis peregrinam colligit « societatem, non curans quidquid in moribus, legibus institu- « tisque diversum est, quibus pax terrena vel conquiritur vel te- « netur, nihil eorum rescindens vel destruens, immo etiam ser- « vans ac sequens, quod licet diversum sit in diversis nationibus, « ad unum tamen eundemque finem terrenae pacis intenditur, « si religionem qua unus summus et verus Deus colendus doce- « tur, non impedit ». [1] Sic igitur idem sanctus Doctor Ecclesiam alloquitur: « Tu cives civibus, gentes gentibus et prorsus homi- « nes, primorum parentum recordatione, non societate solum, « sed quadam etiam fraternitate coniungis ». [2]

Quare Nos, ut eo redeamus unde initium scribendi fecimus, primum filios Nostros, quotquot sunt, amplectentes, in nomine Domini Nostri Iesu Christi rogamus iterum et obsecramus inducant animum mutuas simultates offensionesque omnes voluntaria oblivione conterere, et christianae caritatis, cui nemo extraneus est aut alienus, sanctissimo inter se cohaerere vinculo; tum nationes universas magnopere hortamur, ut veram inter se pacem christianae benevolentiae spiritu componere velint, coeuntes in unum foedus, auspice iustitia, mansurum; denique cunctos homines populosque appellamus, ut mentibus et animis Ecclesiae Catholicae, et per Ecclesiam Christo humani generis Redemptori sese adiungant: atque ita quibus verbis Paulus Ephesios, iisdem Nos alloqui omnes verissime possimus: « Nunc autem in Christo Iesu vos, qui aliquando eratis longe, fa- « cti estis prope in sanguine Christi. Ipse enim est pax nostra, qui « fecit utraque unum, et medium parietem maceriae solvens, ...

[1] *De Civitate Dei*, lib. XIX, c. XVII.

[2] *De moribus Eccelesia catholicae*, I, c. XXX.

« interficiens inimicitias in semetipso. Et veniens evangelizavit « pacem vobis, qui longe fuistis, et pacem iis qui prope ». [1] Nec minus apte cadunt quae idem Apostolus habet ad Colossenses: « Nolite mentiri invicem, expoliantes vos veterem hominem cum « actibus suis, et induentes novum, eum qui renovatur in agnitio- « nem, secundum imaginem eius, qui creavit illum: ubi non est « Gentilis et Iudaeus, circumcisio et praeputium, Barbarus et « Scytha, servus et liber: sed omnia, et in omnibus Christus ». [2]

Interea Spiritum Sanctum Paraclitum, - patrocinio confisi Mariae Virginis Immaculatae, quam *Reginae pacis* titulo ab omnibus invocari nuper iussimus, itemque trium beatorum caelitum quibus sanctorum honores proxime decrevimus - humilibus precibus exoramus, ut « Ecclesiae suae unitatis et pacis propitius dona concedat », [3] et faciem orbis terrarum nova suae caritatis effusione renovet ad communem salutem.

Huius auspicem divini muneris benevolentiaeque Nostrae testem, apostolicam benedictionem vobis, Venerabiles Fratres, et Clero populoque vestro amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XXIII maii, in festo Pentecostes, MCMXX, Pontificatus Nostri anno sexto.

BENEDICTUS PP. XV

[1] *Eph.*, II, 13 sqq.
[2] *Coloss.*, III, 9-11.
[3] Secreta in Solemnitate Corporis Christi.

SACRUM CONSISTORIUM

Die 7 maii 1920

I. - CONSISTORIUM SECRETUM

Sanctissimus Dominus Noster Benedictus Pp. XV has, quae sequuntur, ecclesias de proprio pastore providit, nempe:

Titulari archiepiscopali ecclesiae Apamensi praefecit R. D. Clementem Micara, Nuntium apostolicum in Republica Čechoslavica.

Cathedrali ecclesiae Augustanae, R. D. Iosephum Calabrese, canonicum theologum cathedralis Segusiensis.

Cathedrali ecclesiae Brentwoodensi, R. D. Arthurum Doubleday, antistitem urbanum, canonicum eiusdem cathedralis Brentwoodensis.

Cathedrali ecclesiae Lausanensi, cui annexus est titulus Genevensis, R. D. Marium Besson, professorem in maiore Friburgensi seminario.

Cathedrali ecclesiae Zamboangensi, R. P. Iosephum Clos, e Societate Iesu.

Cathedrali ecclesiae Loianae, R. D. Guilelmum Harris, canonicum eiusdem cathedralis Loianae et seminarii episcopalis rectorem.

Titulari episcopali ecclesiae Eeniensi, R. D. Florentium Du Bois De la Villerabel, vicarium generalem Ambianensem, deputatum in auxiliarem cum iure futurae successionis Rmi Archiepiscopi Turonensis.

Insuper Beatissimus Pater alium etiam, iam renunciatum per Apostolicas sub plumbo Litteras, Sacrorum Antistitem publicavit, scilicet:

Lucerinum, R. D. Iosephum Di Girolamo, officialem S. Congregationis Concilii.

II. - CONSISTORIUM SEMIPUBLICUM DE CANONIZATIONE BB. GABRIELIS A VIRGINE PERDOLENTE, MARGARITAE MARIAE ALACOQUE ET IOANNAE DE ARC.

Sanctissimus Dominus Noster Benedictus Pp. XV, Eminentissimorum Patrum Cardinalium et Reverendissimorum Patriarcharum, Archiepiscoporum, Episcoporum et Abbatum suffragia excepturus, haec praefatus est.

VENERABILES FRATRES,

Ex iis quae in duobus Consistoriis proximis rite ad vos relata sunt, itemque ex legitimis commentariis quos his diebus pervolutastis, de beato Gabriele a Virgine Perdolente, deque beatis virginibus Margarita Maria Alacoque et Ioanna de Arc, equidem arbitramur nihil iam vobis esse dubii quin ii, quoad terrestre domicilium incoluere, insignibus omnium virtutum eluxerint, cumque hinc ad caelestem patriam evolavissent, iisdem apud Deum deprecatoribus, plura rerum miracula evenerint. Superest igitur ut de augenda consecrandaque eorumdem beatorum caelitum apud Ecclesiam militantem gloria vobiscum hodierno die consultemus. Res sane est magni consilii, utpote quae intimam cum ipsa Fidei sanctitate coniunctionem habeat; agitur enim ut, pro Apostolici magisterii auctoritate, cives ii caelestis Hierusalem a Nobis declarentur, simulque, velut recte vivendi exempla, populo christiano ad imitandum proponantur. Quod si in munere obeundo tam gravi plane Nos Iesu Christi promissio fidesque confirmat, non eo minus optabile est vestram quoque Nobis suffragari prudentiam. Itaque de proposita causa vos singillatim, Venerabiles Fratres, sententiam rogamus.

Exceptis praesentium suffragiis, Beatissimus Pater haec addidit verba:

Idem placere vobis, Venerabiles Fratres, videmus quod Nobismet ipsis, ut hi tres beati caelites in sanctorum numerum, more institutoque huius Apostolicae Sedis, referantur. Certum

igitur deliberatumque Nobis est rem propediem ad Sancti Petri in Vaticano peragere, solemnibus caeremoniis: et canonizationi quidem beatorum Gabrielis a Virgine Perdolente et Margaritae Mariae Alacoque diem dicimus huius mensis tertium decimum, sacrum ob memoriam Iesu Christi in caelum ascendentis, beatae vero Ioannae de Arc diem dominicum proxime subsequentem, id est mensis sextum decimum. - Interea vos Nostrae voluntatis propositum supplices commendare Deo, quaesumus, ne cessetis.

IN SOLEMNI CANONIZATIONE

BB. GABRIELIS A VIRGINE PERDOLENTE ET MARGARITAE MARIAE ALACOQUE, HABITA IN BASILICA VATICANA, DIE XIII MAII MCMXX, FESTO ASCENSIONIS DOMINI.

Ad triplicem postulationem, instanter, instantius, instantissime, *factam per Advocatum consistorialem D. Augustum Milani a Viro Eminentissimo Antonio Vico Cardinali, Praefecto S. Rituum Congregationi, Canonizationis Postulatore, Rmus D. Aurelius Galli, Secretarius Litterarum ad Principes, nomine Sanctitatis Suae ita respondit:*

I. Licere sibi nobilissimum par beatorum caelitum summis Ecclesiae honoribus afficere, pergratum sane sanctissimo Domino Nostro perque iucundum contingit. Primum enim prospicit animo secutura communis pietatis incrementa ex aucto eorum cultu et gloria, cum Gabriel quidem, studio Virginis Perdolentis evectus in caelum, ad cordis cruciatus divinae Matris consolandos alliciat, Margarita autem, quae Cordis Iesu alumna existit et ministra peculiaris, ad ipsum penitus cognoscendum et diligendum vehementer invitet. Quod utrumque praeclarae quoque videt esse opportunitatis ad haec tempora, cum humanum genus iis aegrotat ex vulneribus quae Mariae maternam manum et caritatis Iesu medicinam omnino requirant ad sanandum. Omnium siquidem miseriarum quibus nunc publice privatimque laboratur, caput est discessus a Christo: redeundum igitur ad Cor eius et, Maria duce, redeundum, per quam hominibus Salvator illuxit. Accedit quod facultas sibi percupienti datur ut magnam desiderii exspectationem expleat Ecclesiae sanctae, cuius lectissimam partem mirifice gaudet in hac loci maiestate praesentem conspicere. At vero solemnem ritum ingrediens, sedium supernarum assistricem sapientiam eo studiosius, ut par est, implorat; ob eamque rem, quotquot hic adsunt, universos cupit Deo secum esse supplices, patrocinium adhibentes Mariae Virginis Immaculatae, castissimi Sponsi eius Iosephi, Petri et Pauli, Apostolorum principum, totiusque Curiae caelestis.

II. Paullum etiamnunc morae videtur beatissimo Patri ad solemne decretum pronuntiandum interponere. Interim ab omnibus postulat ut, preces iterando, invocare sibi velint Spiritum Sanctum.

III. Servatis diligenter iis quae, more institutoque huius Apostolicae Sedis, servanda erant, nihil iam esse causae beatissimus Pater autumat, quare decretoriam amplius differat sententiam. Erigite ergo animos ad audiendum, et Petri in Benedicto viventis oraculum excipite.

HOMILIA SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

VENERABILES FRATRES, DILECTI FILII,

Triumphalem recolentibus hodierno die reditum Iesu Domini ad Patrem, magna et iustissima nobis, quotquot Liberatorem nostrum diligimus, est causa exsultandi, cum in sublimitate caelestis gloriae constitutam humani generis naturam videamus, et quo Caput Ecclesiae sanctae processerit, eodem corpus venturum non dubitemus. Ab hac vero tanta exsultatione laetitiae minime segreganda est recordatio dominicae Passionis, quando ipse Dominus et crucis, de qua pro nobis pependerat, voluit in sui aeternitate triumphi retinere stigmata, neque aditum in caelos cuiquam post se, nisi via regia crucis, patere permittit. Ad salutiferam autem considerationem Iesu patientis, praeterquam solemni adscensionis eius memoria, etiam huius diei propria celebritate revocamur, idque praeclaro Dei beneficio, qui cum omnem rerum cursum inscrutabili sapientia gubernat, tum vero de Sanctis suis providentissime disponit, et quo quisque tempore in Ecclesiae bonum oriatur, et quo in terris, postquam ad superos abierit, glorificetur.

Sane, quod Iesus Christus, mandatu Patris, habuit, ante suum in caelos adscensum exsequi opus humanae Redemptionis, sicut ab ineffabili erat Dei erga homines amore profectum, sic, tamquam ad finem, huc spectabat, ut homines ad Deum diligendum inflammaret. Ex ipso enim sanctissimo eius ore, vel potius corde, exiit ea vox, *Sic Deus dilexit mundum, ut Filium suum Unigenitum daret;* itemque *Ignem veni mittere in terram, et quid volo, nisi ut accendatur?* Ergo ex quo aeternus Dei Filius humilitatem nostrae carnis assumpsit, usque dum ad

Patris dexteram victor collocavit, omnia in eo quidem plena infinitae caritatis, ut, qui Dominum Nostrum Iesum Christum non amet, anathema eum esse iubeat Apostolus: sed, quoniam maiorem hac dilectionem nemo habet ut animam suam ponat quis pro amicis suis, nihil est profecto quod tam spiret amorem tamque ad redamandum alliciat quam Iesus Crucifixus, de quo illud est verissime dictum: « vidimus sapientiam amoris nimietate infatuatam ».

Quod si fuit unquam tempus ullum, in quo homines Redemptorem suum negligere viderentur, hoc certe est, cum licet affirmari eos, sempiternae fere salutis immemores, omnes suas curas cogitationesque in terrenis rebus habere defixas. Quare valde laudanda atque efferenda est divina benignitas, cuius providentia nutuque accidit ut aucti duobus caelitibus honores ad Iesu Christi Passionem hodie hominum mentes animosque convertant.

Etenim Margaritae Mariae assignatum munus a Deo, quod sit, apparet: Cordis Iesu omnibus hominibus, quas ipso revelante didicisset, praedicare divitias. Ostendit igitur illa mundo Sacratissimum Cor, at Cruce imposita ornatum ostendit, spinis redimitum vulneratumque lancea, nimirum ut significet visum esse in Passione maxime amore flammescere. Eminet atque exstat in Gabriele singularis erga Virginem Perdolentem pietas, unde et cognomen accepit. Verum hic pietatis affectus cum incredibili Iesu Christi Crucifixi studio cohaeret, ut facile possis dignum Pauli a Cruce filium agnoscere. Sed enim haec duo intimo necessitatis vinculo continentur inter se: cruciatibus Iesu compati et Mariae doloribus. Nam ut Adam primus feminam habuit in praevaricatione sociam, sic alter in salutis nostrae reparatione participem voluit eam, quam de Cruce *mulie*strae reparatione participem voluit eam, quam de Cruce *mulierem* appellando, Evam alteram declaravit, idest Matrem ineffabiliter dolentem omnium hominum, quibus ipse ut vitam acquireret, moriebatur.

His itaque auspicibus quos celebramus, iure exspectandum est, ut largior quaedam ex vulneribus Christi per Mariam exsi-

stat iam effusio divinae caritatis. Neque eo minus requiritur vel ad excitandos qui vulgo iacent, christianos spiritus, vel ad reparandas maximorum bonorum iacturas quas fecit, recedens magnam partem a Deo, genus humanum. Id autem omnibus precibus petat oportet, cuicumque vere cordi est amplificari cum animarum salute regnum Christi. Nos vero, quotquot sumus, quibus semper adhaerere Deo bonum est, in Sanctos novensiles studiose intueamur, eorum et virtutum sequamur exempla et patrocinium imploremus, ut, cum dies nobis aeternitatis illuxerit, et ipsi, eorumdem consortes, regnare possimus cum Christo Iesu, cui sit laus et honor et gloria in saecula saeculorum. Amen.

IN SOLEMNI CANONIZATIONE

B. IOANNAE DE ARC, HABITA IN BASILICA VATICANA, DIE XVI MAII MCMXX, DOMINICA INFRA OCTAVAM ASCENSIONIS DOMINI.

Ad triplicem postulationem, instanter, instantius, instantissime, *factam per Advocatum consistorialem D. Virginium Iacoucci, ab Eminentissimo Viro Antonio Vico, S. R. Congregationi Praefecto, canonizationis Procuratore, Rmus D. Aurelius Galli, Secretarius Litterarum ad Principes, nomine Sanctitatis Suae ita respondit:*

I. Solemnem ritum auspicatur beatissimus Pater summa cum voluntate gratissimoque animo erga Deum, cuius beneficio non solum huius diei faustitatem videt, sed eius celebrandae obtinet ipse principatum. Namque id hodie agitur ut qui constitutus est a Iesu Christo magister veritatis ac iustitiae vindex, fortissimae post hominum memoriam innocentissimaeque virginis consecret immutabili sententia virtutes, maximosque eidem honores decernendo, aeterna simul oblivione iniquae damnationis dedecus obruat. In quo divinae Providentiae licet mirari consilium. Cum enim iniusto iudicio opprimeretur Ioanna, plus semel audita est Romanum appellare Pontificem; et ea quidem appellatio, etsi minime valuit ad crudele supplicium prohibendum, vim tamen et effectum habitura erat opinione maiorem. Ergo, recenti re, Callistus ab omni criminatione Puellae Aurelianensis nomen vindicavit; nunc autem, quinque fere saeculorum intervallo, auctoritate nutuque Dei, beatissimus Dominus noster, in augustissimo orbis terrarum consessu, eam ipsam Puellam exemplar edicit esse sanctitatis, eandemque universitati christianorum proponit ad colendum, ad imitandum. Atque in hac incolarum et hospitum celebritate, praecipue aspectu et praesentia delectatur Galliae, cuius clarissimum civem, qui eius personam publice gerit, frequentesque sacrorum antistites intuetur; nec vero dubitat quin tanta generosae nationis alacritas ad Ioannam de Arc, patriae servatricem honorandam, magnopere futura sit ei salutaris. Interea, ut in re sane maxima, vult omnes qui adsunt, sibi Deum exorent, deprecatoribus adhibendis Maria Deipara Immaculata, Ioseph beatissimo eius Sponso, Petro et Paulo, principibus Apostolorum, ceterisque caelitibus universis.

II. Antequam solemne decretum beatissimus Pater pronuntiet, iudicans paulo amplius esse in petitione supplici divini luminis immorandum, enixius invocari iubet, sapientiae auctorem, Spiritum Sanctum.

III. En adest tam diu exspectatum bonis horae momentum ut Ioannae de Arc excellens in omni genere virtus Petri auctoritate sanciatur. Audiat catholicus orbis, et cuius demirari consuevit fortia facta in salutem patriae, eandem splendidissimum lumen Ecclesiae triumphantis iam nunc veneretur.

HOMILIA SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

VENERABILES FRATRES, DILECTI FILII,

Mirabilis Deus in sanctis suis, quandoquidem « quae stulta sunt mundi elegit ut confundat sapientes et infirma mundi ut confundat fortia » singulare et eximium propriae tum virtutis tum sapientiae specimen nobis exhibet in femina, cuius dum apud homines summis effertur laudibus immortale nomen, Nos hodierno die caelestem gloriam gratulando celebramus. Etenim cum ex iis qui splendore sanctitatis eminent, ut ceteris recte vivendi sint documento, nonnulli maxime in signum et in portentum, quemadmodum Scriptura loquitur, dati videantur, Ioannae quidem vita, in illustri quodam flexu saeculorum apparet iis abundans atque affluens gestorum miraculis, quae omnes, quicumque sunt, veritatis amicos ad agnitionem venerationemque divini Auctoris inducant. Nam quod simplex rudisque rerum puellula, arcanae vocis invitatu, ex timida repente animosior effecta, alacris ad opus aggressa est ex humanis longe difficillimum maximeque arduum; quod quietem paterni ruris laboribus castrorum, et colum atque fusum hasta gladioque secura mutavit; quod, ovicularum assueta custodiae, magnis et bellicosis copiis sollertissime imperitavit, easque ex aliis in alias victorias sine ulla dubitatione rapuit; quod denique regem suum, praeter omnium spem exspectationemque, Aurelianensi obsidione soluta, rite consecrandum curavit; quod etiam secreta mentium aperuit, futura praedixit, similia supra naturae vires gessit: haec omnia profecto luce clarius indicant adfuisse hic *Digitum Dei.* Sunt quidem, atque utinam pauci, qui eam secuti sapientiam carnis

quam damnat Apostolus, - cum quidquid humanae naturae modulum superat, praeiudicata opinione reiiciant, - haec ipsa admirabilia ita conantur explicare, ut nullo prorsus divino instinctu afflatuque facta esse contendant. Sed « evanuerunt in cogitationibus suis »: tam certis tamque illustribus monumentis testatae res, si ab illis remotus sit Deus, continuo fiunt quiddam humanae rationi omnino inextricabile.

Quamquam autem de hac honorum celebritate quibus afficitur fortissima civis, iure meritoque Gallia gloriatur, est sane, cur eo magis in virtutum commendatione inclitae filiae triumphet mater Ecclesia: nam, si patriae maxime necessario tempore adfuit Ioanna, verissimeque in eius salutem nata divinitus esse dicitur; at simul exploratissimum est, quaecumque admirabiliter gesserit, omnia eam gessisse, ut Iesu Christi regnum in suis praesertim civibus confirmaret. Neque aliam rem ullam studiosius visa est aut vehementius quaerere, vel cum, caelestem opem in primis, quodcumque susceptura erat, magnis precibus imploraret, vel cum insigne Crucifixi imagine vexillum sibi ad praeliandum praeferri iuberet, vel cum, ut victrix evaserat, victoriam non sibi, sed rerum omnium arbitro referret acceptam. Accedebat, ut militarem peccandi licentiam in castris suo ipsius conspectu cohiberet, et si quid peccatum esse intellexisset, in sontes severissime animadverteret. Iam quae tam diligens erat ad imperium Dei propagandum, quid mirum si obsequii erga divinam voluntatem ipsa se praeberet exemplum? Id vero, si unquam alias, in huius innocentissimae vitae exitu praeclare patuit. Quam magno, quam forti animo, ut caeleste sibi mandatum munus comprobaret, iniustissimum subiit acerbissimumque supplicium! Flammis iam circa virgineum corpus crepitantibus, Domini sui de cruce pendentis effigiem amantissime deosculata, animam causamque suam in manus eius, cui vitam omnem vixerat, moriens commendavit.

Ecce autem, quinque saeculorum interiecto spatio, virtutes Ioannae de Arc, apud sacratos Petri cineres, magnificentissime consecrantur, maximique nomini eius decernuntur honores, e

quibus elucet illa, qua iam diu apud Dominum in caelis perfruitur, gloria sempiterna. Non id fortuito aut sine consilio accidit hoc tempore, cum homines vulgo nolunt in administrandis rebus publicis regnare super se Christum. Atqui *Oportet illum regnare, - quem* (Pater) *constituit haeredem universorum, per quem fecit et saecula.*

Itaque hoc « reges intelligant et erudiantur qui iudicant terram » : potentem et imperiosam nationem a summo periculo et discrimine per manum feminae qui liberavit, eum esse cuius arbitrio nutuque omnis humanarum rerum cursus dirigatur. Quando igitur eius voluntati frustra aut certe non impune resistitur, obtemperare et obsequi ne recusent. Nos vero Sanctae Ioannae de Arc et exempla secuti et patrocinio subnixi, omnibus in rebus Iesu Christo Deo mente animoque serviamus, cui servire regnare est nunc et in perpetuum. Amen.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

VENERABILI DEI FAMULAE LODOVICAE DE MARILLAC, VIDUAE LE GRAS, CONFUNDATRICI CONGREGATIONIS PUELLARUM A CARITATE, BEATORUM HONORES DECERNUNTUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Religiosas inter familias quas longo saeculorum cursu Deus excitare visus est, non modo pro Ecclesiae suae praesidio atque ornamento, sed etiam pro humanae societatis aedificatione atque utilitate, praecipuum profecto locum obtinet celeberrima illa puellarum Sodalitas, quibus a Caritate factum est nomen. Et re quidem vera ad triginta septem millia numerantur huius societatis sorores eaeque in omnes catholici orbis regiones mirifice diffusae, in conlegiis, orphanotrophiis, brephotrophiis, nosocomiis, carceribus, et in castris etiam inter pugnantes milites christianae caritatis officiis funguntur, admirationem omnium sibi merito vindicantes. Quem ad modum contigit nonnullis aliis religiosarum mulierum institutis, Benedictinis nempe, Clarissis et monialibus a Visitatione, quae praeter fundatores suos Benedictum, Franciscum Assisiensem et Franciscum Salesium, confundatricibus respectivis gloriantur, videlicet Scholastica, Clara et Ioanna de Chantal, ita bini recurrunt etiam huic frugiferae Societati institutores. Ex his alter fuit insignis sanctimonia vir, cuius nomini nullum par elogium, Vincentius a Paulo; alter praeclara eius discipula vitaeque spiritualis filia, operum consors et socia laborum, venerabilis Dei Famula Lodovica de Marillac, vidua Le Gras. Parisiis orta die XII mensis augusti, anno MDLXXXXI, ex Lodovico de Marillac et Margarita Le Camus, piis ac nobilibus parentibus, diligenter quidem mentem bonarum artium et philosophiae studiis excoluit, sed multo diligentius animum pietatis flore et virtutum omnium custode pudicitia. Etsi venustissimae ac summo in loco natae puellae regia quoque aula pateret, a corrupti tamen saeculi oblectamentis adeo abstinuit, ut in monialium Capulatarum asceterio se Deo devovere cooptaverit. Alia tamen de Ancilla sua praeordinaverat Omnipotens. Patre enim orbata, auctore consilii confessario illiusque dicto audiens, anno MDCXIII, nupsit Antonio Le Gras, nobili viro, filiumque edidit unicum, Michaëlem Antonium, quem ad bonos mores accuratissime instituit. In coniugali statu plus quam duodecim per annos optime se gessit ac prudentissime, et domestici quoque eius praeclaram matris familias virtutem experti sunt. Quum diuturno et gravi morbo

perculsus decubuit Antonius, assidens lectulo mitissima uxor, morosi atque iracundi viri obiurgationes et convicia humiliter pertulit: patientia vicit pervicaciam et pietate sua obtinuit ut christiano et quidem placidissimo exitu vitam concluderet. Coniugii vinculis soluta, rursumque venerabilis Dei Famula libertatem adepta, viduitatis votum nuncupavit et quod semper ipsi cordi fuerat, pauperum calamitatibus sublevandis totam se addixit; seque ultro commisit in disciplinam divi Vincentii a Paulo, qui tunc temporis caritatis segetem uberrimam metiebatur. Apostolicus hic vir, ut nulla sine levamine necessitas, nulla sine auxilio egestas, nulla sine solatio maneret miseria, notissima instituerat caritatis Sodalitia, quae Parisiis et extra brevi multiplicata, opportuna omnimodis malis remedia comparabant. Horum coetuum quasi spiritus vivificans Dei famula fuit, quae magistri vestigiis insistens, in illius virtutum imitationem adeo exarsit, ut non modo magno eidem praesidio fuerit, sed eum in exantlandis laboribus pene aequiparaverit. Non itinerum asperitas, non caeli inclementia, non cibi potusque defectus, non tenuis valetudo ab assidua caritatis operum exercitatione Dei Famulam avertere potuerunt. At per duplicem matrimonii et viduitatis statum cunctas edocta hominum miserias, ut sodalitia caritatis proposito fini responderent plenius, cogitare coepit de institutione religiosae Congregationis puellarum et mulierum, quae naturalis familiae vinculis nequaquam obligatae, sed clausurae legibus non obstrictae, certis tamen sub regulis, in mediis illis ipsis miseriis versarentur, quas ad levandas essent vocatae. Animum venerabilis Dei ancilla divo Vincentio aperuit, qui, rei novitate perculsus, utpote quia per illud temporis, quotquot erant moniales, cunctas inclusas coenobii septis manere oportebat ex Synodi Tridentini expressa lege, et mulierum ordo extra claustra vagantium ne concipiebatur quidem, diu anceps immoratus est, caeleste lumen fervida prece implorans. Verum quum Sanctus vir propositae institutionis opportunitatem novit, futurosque uberrimos fructus in Domino praesensit, ultro commisit Lodovicae ut fundamenta pararet huius novae societatis Filiarum Caritatis, regulasque exararet. Qua prudentia has leges tulerit, qua diligentia venerabilis Dei Famula ineuntis Societatis incremento prospexerit, id argui facile potest ex miranda instituti eiusdem diffusione. Ut Filiae Caritatis pauperum servae essent, iisque omnibus praesto essent officiis, studio atque amore pari praecepit. Ut tum domi, tum in nosocomiis assisterent infirmis, derelictos vel orbatos parentibus infantes alerent, senes aetate imbecillos sustentarent, detentos in vinculis publicis solarentur, consuluit. Voluit denique ut hae mites non minus quam fortes puellae nullos

detrectarent labores, nulla pericula, sed, urgente caritate Christi, mortem ipsam oppetere paratae, non damnatorum remigio convicia, non contagia morborum, non ignearum ballistarum ictus paverent. Exeunte anno reparatae salutis MDCXXXVIII, ad simplicia paupertatis, castitatis et obedientiae vota emittenda venerabilis Dei Famula admissa est; eademque una cum primis quatuor sororibus, die Beatae Mariae Virginis Deiparae Annuntiationi sacro, anno MDCXXXXII, renovavit. Quod vitae reliquum ei fuit totum impendit in religiosa familia, quam instituerat, firmanda atque amplificanda. Continuo novae domus apertae, novae fundationes habitae, et adhuc vivente legifera matre Lodovica, non modo in universas Galliae provincias, sed in Poloniam quoque Caritatis Filiae migrarunt. Ad extremos usque mortalis aevi dies, quamvis saepe adversa valetudine uteretur, Congregationi praefuit actuose, consueta opera numquam praetermisit, alumnasque suas verbo atque exemplo ad pietatis studia informavit. Tandem cum annum ageret aetatis suae sexagesimum nonum, mense februario anno MDCLX morbo graviter conflictata, et mortem sibi imminentem sentiens, misit qui amantissimum Patrem S. Vincentium advocaret. Sed sanctus vir, octuagenario maior et senio morboque confectus, cum ne gradum quidem facere posset, ea verba protulit, quae tum magistri, tum discipulae singularem virtutem produnt: « Dic Lodovicae: quod ad te attinet, nunc abi; mox te sequar in caelum ». Idibus martiis Sacra per Viaticum recreata Synaxi, infirmorum oleo communita, postquam Serva Dei collacrimantibus filiabus suis, quae circum aderant, benedixit easque ad regulas religiose servandas hortata fuit, sanctissimo fine in Domino obdormivit. Sex circiter per menses praeclarae suae discipulae vitaeque spiritualis filiae superstes fuit Sanctus Vincentius. Hic in duabus quas ante novae Praesidis electionem habuit concionibus, coram Societatis Caritatis puellis defunctae matris Lodovicae, prouti Sanctorum est, exercitas virtutes concelebravit; nihilominus sibi religioni duxit caute eas esse monendas, quanta de famula Dei Lodovica foret hominum opinio, nullam tamen erga ipsam publici et ecclesiastici cultus exhiberi posse significationem. Uti par erat, sancti Patris monitis plane obsequentes usque sese praebuerunt a Caritate puellae et bina per saecula in propriis tantum aedibus, humilitatis spiritu ductae, piissimae fundatricis memoriam servarunt et coluerunt. Sed aucta iugiter fama sanctitatis et miraculorum splendore accedente, Lutetiae Parisiorum, unde Dei famula biscentum viginti ante annos ad caelites convolaverat, super eiusdem fama sanctitatis, virtutum et miraculorum auctoritate Ordinaria processus conditus est, et probationibus legitime

sumptis, a Leone XIII rec. me. Decessore Nostro, die x mensis iunii anno MDCCCLXXXXV, Introductionis Causae decretum editum. Postea de virtutibus in gradum heroicum exercitis agitari quaestio coepta est, ceterisque ad normam iuris exactis, Decessor Noster s. m. Pius PP. X, die XIX mensis iulii anno MDCCCCXI, venerabilis Dei famulae Lodovicae de Marillac virtutes heroicum attigisse culmen sollemni decreto sanxit. Continuo inita est actio de miraculis quae Dei famula deprecante patrata divinitus ferebantur. Nosque, die IX mensis martii superioris anni MDCCCCXIX, edito decreto, de tribus miraculis enunciatae Dei famulae intercessione patratis, suprema Nostra auctoritate constare declaravimus. Ad haec cum, pro indole probationum quibus haec Causa fulciebatur, duplicari necesse fuerit miraculorum numerum, ut quod humano deerat divino compensaretur iudicio, quumque de tribus tantùm miraculis constare non ita pridem fuisset pronuntiatum, hoc unum, quod officiebat, obstaculum, Nos de medio auferre, interposita Apostolica auctoritate, maturavimus. Decessorum itaque Nostrorum exempla sequuti, qui eadem usi sunt indulgentia in Causis Fundatorum religiosorum Ordinum vel Familiarum, dispensationem super quarto miraculo ultra largiti sumus. Quum igitur de virtutibus heroicis ac de triplici miraculo iam esset probatum iudicium, illud supererat ut Patres rogarentur, num venerabilis Dei famula tuto foret inter Beatos caelites recensenda. Quod praestitit Ven. Frater Noster Vincentius Vannutelli, S. R. E. Cardinalis, Episcopus Ostiensis ac Praenestinus, Sacri Collegii Decanus et Causae Relator, in generali conventu, coram Nobis in Vaticanis aedibus habito, die XVII mensis iunii anni superioris; omnesque tum Cardinales Sacris tuendis Ritibus praepositi, tum qui aderant Patres Consultores, unanimi suffragio affirmative responderunt. Nos vero Nostram aperire mentem distulimus in tanti momenti re, donec ferventi prece a Patre luminum subsidium posceremus. Quod cum impense fecissemus, tandem, Dominica post Pentecosten quarta, idest pridie nonas iulias eiusdem anni MDCCCCXIX, Eucharistico Sacro rite prius litato, accitis ad Vaticanas aedes Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus Antonio Vico, Episcopo Portuensi ac S. Rufinae, Sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, et Vincentio Vannutelli, Episcopo Ostiensi ac Praenestino, Sacri Conlegii Decano, Causaeque Relatore, nec non dilectis filiis Angelo Mariani, Fidei Promotore Generali, atque Alexandro Verde, Sacrorum Rituum Congregationis Secretario, iisdemque adstantibus, tuto procedi posse decrevimus ad venerabilis Servae Dei Lodovicae de Marillac, viduae Le Gras, Societatis Puellarum Caritatis confundatricis, sollemnem Beatificationem. Equidem non sine provido sapientique Dei consilio contigisse arbitra-

mur, ut hac nostra aetate, qua teterrimum in universa Europa exarsit bellum, cuius insanus furor praesertim Galliae provincias vastavit dirissime, haec filia catholicae Galliae et praenobilis illius nationis ornamentum ac decus, haec caritatis mutuique inter homines amoris apostola ad supremos Altarium honores evehatur. Quae cum ita sint, supplicationibus quoque permoti tum Congregationis Missionum, quae institutore gaudet Vincentio a Paulo, tum universae Societatis Puellarum Caritatis, Apostolica Nostra Auctoritate, praesentium Literarum vi, facultatem facimus, ut venerabilis ancilla Dei Lodovica de Marillac, vidua Le Gras, Beatae nomine in posterum nuncupetur, eiusque lypsana sive relliquiae, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferendae, publicae fidelium venerationi proponantur, et imagines radiis decorentur. Praeterea eadem auctoritate Nostra concedimus, ut de illa recitetur quotannis officium et Missa de communi nec Virginum nec Martyrum cum orationibus propriis per Nos approbatis, iuxta Rubricas Missalis et Breviarii Romani. Hanc vero Officii recitationem et Missae celebrationem dumtaxat concedimus in Civitate atque Archidioecesi Parisiensi, necnon in omnibus templis et religiosis domibus ad Congregationem Missionis et ad Societatem Puellarum Caritatis, ubique terrarum pertinentibus, vel in quibus iidem Missionarii et Puellae Caritatis inserviunt, ab omnibus Christifidelibus qui horas canonicas recitare teneantur, et, quod ad Missas attinet, ab omnibus Sacerdotibus, tam saecularibus quam regularibus, ad Ecclesias confluentibus, in quibus festum, die decimo quinto mensis martii quotannis agendum, celebratur. Denique concedimus, ut sollemnia Beatificationis venerabilis Dei Famulae Lodovicae de Marillac viduae Le Gras, in templis supradictis Societatis Missionis et Congregationis Puellarum a Caritate necnon in Archidioecesi Parisiensi, celebrentur, cum Officio et Missis duplicis maioris ritus; quod quidem fieri praecipimus, die per Ordinarium praefiniendo, intra primum annum postquam eadem sollemnia in Basilica Vaticana per Nos celebrata fuerint. Non obstantibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis ac Decretis de non cultu editis, ceterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem ut harum Literarum exemplis, etiam impressis, dummodo manu Secretarii Congregationis a Sacris Ritibus tuendis subscripta sint, et sigillo Praefecti munita, eadem prorsus fides in disceptationibus etiam iudicialibus habeatur, quae Nostrae voluntatis significationi, hisce Literis ostensis, haberetur.

Datum Romae apud sanctum Petrum sub annulo Piscatoris, die IX mensis maii MCMXX, Pontificatus Nostri anno sexto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

II

VENERABILI DEI FAMULO OLIVERIO PLUNKET, ARCHIEPISCOPO ARMACANO ET HYBERNIAE PRIMATI, MARTYRI, BEATORUM CAELITUM HONORES DECERNUNTUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Ex quo Ecclesia Christi regnum Dei inter homines propagare coepit eorumque fallaciis atque cupiditatibus doctrinam de fide et moribus, sibi divinitus traditam, obiicere atque opponere, necesse fuit invidiae flammam, ut Divinus Magister praedixerat, in eam excitari. Unde factum est ut, prioribus christiani aevi saeculis, fideles ex omni aetate, sexu atque ordine civium, ad tormenta et ad mortem ingenti numero rapti, sanguine effuso, inlustre pro divinitate Christi Ecclesiaque ab ipso instituta testimonium ediderint, idque tam eloquens, tam firmum atque prodigiis tam mirabilibus fultum, ut dici merito licuerit martyrum sanguinem fuisse semen christianorum. Neque, procedente tempore, divina vis atque virtus Ecclesiae eiusmodi caruit testimonio; nunquam enim defuerunt, qui catholicam fidem adorirentur, nec, contra, qui pro Christo et Ecclesia sanguinem et vitam libenter sancteque profunderent. Id quidem septimo decimo saeculo evenisse constat, cum haeresis in Anglia fureret, et rei publicae gubernatores fidei Hybernorum praestantissimae, sub specie civitatis tuendae, insidiarentur, et continentis Hyberniae regiones populosque vastitate, caedibus everterent atque excruciarent. Quo tempore, cum morum sanctitate et studiosa gregis cura, tum martyrio fortiter facto, divinae Providentiae consilio, Hyberniae Ecclesiae, quae merito Sanctorum insula appellata est, venerabilis Dei Famulus Oliverius Plunket, archiepiscopus Armacanus et Hyberniae Primas, illuxit. Natus anno reparatae salutis MDCXXIX in oppido *Loughcrew* nuncupato, e nobili ac vetusta gente, et commissus, adhuc puer, Patritio Plunket, tunc abbati sanctae Mariae Dublinensis, postea vero episcopo ecclesiarum Ardachadensis et Midensis, consanguinei sui curae et diligentiae adeo respondit, ut, prorsus adolescentulus, iam omnibus virtutibus ornatus et a iuvenilibus ludis alienus, insignia pietatis ederet exempla et salutis animarum studio flagraret. Quod vero iam tunc vocari se ad sacra ministeria animadverteret, cum Petro Francisco Scarampo, qui, pontificia functus legatione, anno MDCXLVII ex Hybernia revertebatur, et quibusdam

aliis ex eadem regione adolescentulis, venerabilis Dei famulus, sextum ac decimum aetatis suae annum agens, Romam petiit, et, postquam rethoricae annum vacavit, in Ludovisianum Hybernorum Conlegium receptus est. Quam optimarum virtutum sedem ita animi ingeniique laudibus inde ab initio inlustravit, ut a condiscipulis praeceptoribusque suis tamquam conspicuum religionis, pietatis ac diligentiae exemplar celebraretur. Cum vero perdiligenter philosophiae et theologiae studiis vacasset, pari cum sedulitate canonici civilisque iuris disciplinae in romano athenaeo, quod vulgo *Sapientia* vocabatur, operam dedit. Integritate ac sanctitate morum praeibat sodalibus, cum iisque tam urbane humaniterque agebat ut omnium ad se animos alliceret. Studiorum curriculo absoluto, anno MDCLIV sacerdotio est auctus, sed, ob Cromwellianam catholicorum vexationem, qua impediebatur, quominus in Hyberniam ad sacerdotalia officia explenda reverteretur, moderatorum iussu, Romae aliquot annos moratus est; quo tempore, non modo apud Oratorium sancti Hieronymi a Caritate sacri ministerii muniis se dedidit et totus erat in caritatis operibus erga proximum exercendis, sed etiam, sacrae theologiae in Conlegio Urbaniano de Propaganda Fide tradendae doctor renuntiatus, officio sibi commisso, cum alumnorum profectu et plausu, perfunctus est. Eodem fere tempore inter Consultores sacrae Congregationis Indicis est cooptatus, et, anno MDCLXVIII, ad munus Procuratoris Episcoporum Hyberniae apud Sanctam Sedem obeundum ab iisdem Hyberniae Praesulibus delectus, tam laudabiliter apud Romanam Curiam egit, ut complurium Antistitum admirationem ac benevolentiam sibi conciliaverit, quos inter commemorare placet Benedictum Odescalchi, qui postea, nomine Innocentii XI, hanc summam Petri Cathedram feliciter sanctissimeque tenuit. Quod vero ipsi detulerant munus Hyberniae Episcopi, id innumerabilibus difficultatibus implicabatur ob miserrimam in Hybernia rei catholicae condicionem; at viriliter prudenterque Oliverius patriae suae malis ac necessitatibus occurrit, tum efficiendo ut pastores optimi episcopalibus sedibus, perdurante Cromwellii insectatione, viduatis, praeficerentur, tum hybernos abalienando a falsis fratribus, qui quandam *Remonstrantiam hybernorum*, pontificiae auctoritati penitus refragantem haereticaque lue infectam, vulgandam curabant. Cum autem interea Armachanus Antistes se ab archiepiscopatu abdicasset, fel. rec. Decessor Noster Clemens PP. IX, qui egregias Dei Famuli virtutes noverat eundemque prae ceteris aptum ad episcopatum gerendum habebat, *motu proprio*, anno MDCLXIX, die IX mensis iunii, illum archiepiscopum Armacanum itemque Hyberniae Primatem elegit. Cuius nuntius electionis mira ab

omnibus laetitia exceptus est, et Praesulibus et clero totius Hyberniae pergratus accidit, uti ex gravissimorum eiusdem temporis testium epistolis comperitur. Eodem anno, die mensis novembris tricesimo, Oliverius est Gandavi, in episcopali sacello, ab illius civitatis Antistite, adstante hyberno Praesule Fernensi, episcopus sollemni ritu consecratus; statim vero ac consecrationem accepit, e Belgio primo in Angliam profectus est, postea in Hyberniam, quo mense martio anni MDCLXX tandem pervenit et, dioecesis suae fines ingressus, de pastorali munere rectissime obeundo sollicitum se summopere ostendit. Neque in Armachana tantummodo Ecclesia regenda et pascenda acquievit, sed ad bonam disciplinam, fere ubique in Hybernia collapsam, instaurandam et clerum ad sanctioris vitae normam revocandum sic proficiebat, ut ad id divinitus vocatus videretur. Plura igitur venerabilis Dei Famulus cum dioecesana tum provincialia concilia multis laboribus vigiliisque parare, summaque prudentia ac sollertia ad felicem exitum perducere; Concilii Oecumenici Tridentini decreta in Hybernia curare promulganda; curas cogitationesque in reverentia Romanae Cathedrae provehenda collocare; monita, mandata, epistolas, documenta cuiusvis generis, quae ad officium pastorale attinerent, incredibili sollertia edere. Quia vero in altissimo munere exercendo nec laboribus pepercit nec pericula metuit, nil mirum si acatholici omnes, et nonnulli etiam ex hybernis mali catholici, piissimo Pastori adversi atque infensissimi fuerunt, eiusque necem anhelantes, nullam insidiam, nullum conatum perdendi hominis praetermittebant. Quapropter, cum anno MDCLXXVIII, simulata ab haereticis catholicorum in regem coniuratione, rursus catholici divexarentur et, novis legibus latis, Episcopi et sacerdotes exilio mulctarentur, poenis praeterea in eos statutis, qui praestare recusassent iusiurandum quo regem dominum haberent in rebus quoque Fidei, acerrimi Servi Dei inimici facilem hanc occasionem nacti sunt eum perdendi, quamvis ipse, ad haereticos vexatores effugiendos, tutis in recessibus suae dioecesis prudenter lateret. At cum, accepto nuncio infirmitatis Midensis Episcopi, consanguinei sui, caritate permotus, clam Dublinum se contulisset, ut quem adolescens habuerat institutorem, eum inviseret extremisque morientem reficeret sacramentis, praetereaque, cum, eo vita functo, sacris operatus esset atque episcopalem iurisdictionem exercuisset, in ipsum carcerem Dublinensem coniectus est. Unde, septimo post mense, in ius ad urbem *Dundalk* nuncupatam vocatus, cum accusatores ausi non sint palam contra eum testimonium dicere, nullo crimine argui potuit; immo ipsi haeretici iudices eum condemnare noluerunt. Quare antea Dublinum, postea Londinum, contra mores leges

regni, ductus, inibi, die III mensis novembris anni MDCLXXX, sub arctiore custodia, in carcere *Newgate,* hieme rigente, est detentus. Die autem III maii et VIII iunii anni MDCLXXXI iudicium Londini iteratum est, in quo, etsi solita iudicialis forma servata est, quoquo tamen modo iustitiae defensionisque iura violata sunt. Iudices enim, odio catholicae Fidei flagrantes atque Archiepiscopo infensissimi, non modo venerabili Dei Famulo patronum, qui eius causam ageret, atque inducias ad testes ex Hybernia arcessendos denegarunt, verum etiam hostili animo testes quoque ex officio productos subornarunt, virosque iuratos, fraudibus adhibitis excitatoque in religionem odio, ad iniustam prorsus sententiam ferendam impulerunt. Ex ipsius quidem processus tabulis apertissime patet non perduellione vel alio eiusmodi crimine, cum nullo id fundamento veritatis niteretur nullamque veri similitudinem prae se ferret, Famulum Dei reapse condemnatum esse; sed propter episcopalem et primatialem in Hybernia dignitatem Fideique catholicae firmissimam professionem, quam ceterum fictione tantum iuris Anglicani proditionem vocabant. Morte damnatus die XV mensis iunii anni MDCLXXXI, Dei Servus Deo gratias egit quod martyrio pro Fide coronaretur: et ad crudelissimum supplicium paravit se tranquillo invictoque animo. Ex quibusdam epistolis e carcere datis colligitur quam heroicis animi affectionibus et qua constantia ad patiendum pro Christo intenderet; scribebat enim: « Fortem servo animum mortis terrore carentem »; « Cupio dissolvi et « esse cum Christo »; « quod alios in Hybernia hortatus sum verbo, « aequum est ut eosdem firmem exemplo ». Ecclesiae refectus Sacramentis e supplicii loco ingentem populi multitudinem allocutus est, omnesque acatholicos quoque commovit, declaravitque sese, perduellionis seu proditionis culpa vacuum, gratias iudicibus agere, veniam a Deo pro inimicis suis exposcere, catholicam Fidem firmiter constanterque retinere. Calendis iuliis anni MDCLXXXI dirissimum facit martyrium; suspenditur enim, vivens adhuc exenteratur, in quatuor partes tandem dissecatur. Post mortem, regis venia, venerabilis Dei Famuli disiecta membra, ut iam ipse exoptaverat, composita sunt in coemeterio sancti Giles Londini; postea vero ad theutonicum coenobium Ordinis sancti Benedicti in *Lambspring* delata, inibi anno MDCXCIII in monumento condita sunt, quod in hypogaeo exstructum erat. At corpus in coenobium anglicum benedictinum civitatis *Downside* nuncupatae anno MDCCCLXXXIII translatum est; caput vero iam ab anno MDCCXI Droghedae in Hybernia incorruptum asservabatur apud moniales sancti Dominici. Catholicorum ex Hybernia et Anglia pietas erga venerabilis Dei Famuli reliquias statim exarsit, nec unquam defecit: vix enim tertio post anno ab eius morte, rogaverunt liceret lumen

incendere ad Servi Dei sepulchrum, et, usque ab anno MDCLXXXIV, sacra Congregatio de Propaganda Fide hybernis archiepiscopis Casheliensi atque Armacano mandavit ut de causa mortis Famuli Dei rite inquirerent. Cum autem veneratio erga venerabilem Dei Famulum Oliverium Plunket temporis decursu magis magisque percrebresceret, apud sacrorum Rituum Congregationem illius Beatificationis et Canonizationis causa est instituta; absolutisque iis omnibus quae in huiusmodi iudicio erant necessario pertractanda, disceptari coeptum est super martyrio et causa martyrii venerabilis Servi Dei, nec non de signis seu miraculis. Quod, ut rite fieret, die XIV mensis iulii anni MCMXIV Congregatio antepraeparatoria, die XIX mensis iunii anni MCMXVII Congregatio praeparatoria, et tandem die V mensis februarii anni MCMXVIII Congregatio generalis habita est, rebusque omnibus acerrimo iudicio investigatis, Nosmetipsi, die XVII mensis martii anni MCMXVIII, edito decreto, de martyrio et causa martyrii venerabilis Dei Famuli Oliverii Plunket constare sollemniter declaravimus ulteriusque proinde in casu procedi posse. Cum vero nihil, secundum sacri fori instituta, iam superesset, nisi ut Patres Cardinales Sacrae Rituum Congregationi praepositi, ceterique de more consulendi rogarentur num tuto procedi posse censerent ad sollemnem venerabilis Servi Dei beatificationem, in generali conventu die XVI mensis aprilis anni MCMXVIII, coram Nobis habito, tum iidem S. R. E. Cardinales, tum qui aderant Praelati et Consultores, unanimi consensu tuto procedi posse responderunt. Nos vero in re tanti momenti Nostram aperire mentem cunctati sumus, ut enixis precibus supernum antea lumen posceremus. Quod quidem cum fecissemus, Dominico intra Octavam Ascensionis die, idest XII mensis maii eodem anno, religiosissime litato Eucharistico Sacrificio, adstantibus venerabilibus fratribus Nostris Antonio S. R. E. Card. Vico, Episcopo Portuensi et S. Rufinae, Sacrae Rituum Congregationi Praefecto, et Vincentio S. R. E. Card. Vannutelli, Episcopo Ostiensi et Praenestino, Sacri Conlegii Decano causaeque relatore, et Reverendis Dominis Alexandro Verde, eiusdem S. Rituum Congregationis a secretis, et Angelo Mariani, Fidei promotore, sollemniter ediximus tuto procedi posse ad sollemnem venerabilis Servi Dei Oliverii Plunket beatificationem. Quae cum ita sint, precibus permoti venerabilium fratrum Episcoporum Hyberniae et Australasiae, auctoritate Nostra apostolica, concedimus ut idem venerabilis Oliverius Plunket beati nomine in posterum nuncupetur, eiusque corpus et lypsana seu reliquiae publicae venerationi proponantur, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferendae; itemque permittimus, ut imagines eiusdem Servi Dei radiis decorentur.

Praeterea, eadem auctoritate Nostra, concedimus, ut de eo quotannis recitetur Officium de Communi unius Martyris, cum lectionibus propriis per Nos adprobatis et Missa propria pariter per nos adprobata celebretur, servatis rubricis, dumtaxat tamen in dioecesibus Hyberniae atque Australasiae nec non in Ecclesiis atque Oratoriis Conlegii aliorumque Institutorum Hybernorum in hac Alma Urbe Nostra exsistentium. Denique largimur ut sollemnia beatificationis venerabilis Dei Famuli Oliverii Plunket, servatis servandis, in dioecesibus supradictis Hyberniae atque Australasiae celebrentur, nec non in templo Conlegii Ludovisiani Hybernorum intra annum ab iisdem sollemnibus in Basilica Vaticana rite peractis. Non obstantibus constitutionibus atque ordinationibus apostolicis ac decretis de non cultu editis, ceterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem ut praesentium Litterarum exemplis, etiam impressis, dummodo manu Secretarii Sacrae Rituum Congregationis subscripta sint et sigillo Cardinalis Praefecti obsignata, eadem prorsus fides in disceptationibus, iudicialibus quoque, habeatur, quae voluntatis Nostrae significationi, hisce Litteris ostensis, haberetur.

Datum Romae apud sanctum Petrum sub anulo Piscatoris, die XXIII mensis maii, anno MCMXX, Pontificatus Nostri sexto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

III

VENERABILI DEI FAMULAE ANNAE MARIAE TAIGI, MATRIFAMILIAS, E TERTIO ORDINE SANCTISSIMAE TRINITATIS REDEMPTIONIS CAPTIVORUM, BEATORUM CAELITUM HONORES DECERNUNTUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Quod habetur in Sacris Litteris: « Mulierem fortem quis inveniet? procul et de ultimis finibus pretium « eius. Fortitudo et decor indumentum eius: os suum aperuit sapien- « tiae et lex clementiae in lingua eius. Surrexerunt filii et beatissimam « praedicaverunt, vir eius et laudavit eam », id merito referri potest ad venerabilem Dei famulam Annam Mariam Taigi, matrem familias. Et sane haec ancilla Dei a divina Sapientia exhibitam absolutissimam hanc fortis mulieris imaginem ad amussim expressit, probavitque exemplo suo nullam esse vitae conditionem, in qua ad christianam

perfectionem praecludatur iter. Ecclesiae Dei Sponsae floribus « nec « rosae desunt, nec lilia », sed dum eiusdem Ecclesiae fasti virginum nominibus abundant, multo minori coniugatarum numero pollent. Ex hoc facile argui potest, quo rarius in matrimonio occurrit absolutae sanctitatis exemplar, eo etiam pretiosius esse omnino existimandum. Quoniam vero christianum matrimonium Christi coniunctionem cum Ecclesia sua refert, dictumque propterea est ab Apostolo « Sacramentum magnum », haud raro Deus ostendere voluit, positum esse in hominis arbitrio, gratiae caelestis ope, pervenire ad fastigium perfectionis hac etiam in conditione, non obstante qualibet obiecta difficultate. Id praeteritis aetatibus ostendit per Elisabethas, Hedviges aliasque principes foeminas; id, nuper elapso saeculo, portendere voluit Altissimus per humilem mulierem, quae, licet matrimonii curis circumsepta et manuum labore sibi suisque victum comparare coacta, pretiosissima tamen edidit consummatae sanctitatis exempla. Senis, in Hetruriae urbe nobilissima, in lucem edita fuit serva Dei, die vicesimo nono mensis maii anno MDCCLXIX e piis atque honestis parentibus Aloisio Giannetti, qui pharmacopolam agebat, et Maria Sancta Masi, eique, sequenti die, salutari aqua ablutae, Annae Mariae Antoniae Iesualdae nomina indita sunt. Pater, ex mediocri fortuna ad egestatem cum devenisset, una cum uxore et puellula, relicta patria, Romam petiit, et vix sexennis Anna longum iter pedes emensa est. Hic dum pia mater in famulatu degit penes honestam familiam, puella instituenda traditur magistris nomine Piis ad Sanctae Agathae Gothorum. In earum disciplina, bonis imbuta moribus atque in domesticis officiis, quae ad tenuis conditionis mulieres spectant, versata, grandiuscula iam effecta, parentibus suis suppetias ferendi desiderio acta, apud conspicuam dominam ancillae munus obire coepit. At venusta iuvenis continuo pericula experta est, quibus honestas obiicitur, ideoque nuptias ineundi consilium coepit, Deumque fervida prece rogavit ut virum sibi designaret propriae indoli respondentem, quocum in timore Domini atque in honesta paupertate vitam traduceret. Parentibus annuentibus conciliatae nuptiae, seque matrimonio coniunxit cum Dominico Taigi, iuveni e famulatu domus Chisiorum, patria Mediolanensi, pio quidem et probo, rudibus tamen incultisque moribus atque ingenio moroso. Quemadmodum de sancta Monica matre sua divus Augustinus scripsit, ita Anna Maria pudice ac sobrie viro suo obtemperavit sicuti Domino, eumque studuit lucrari Deo. Primis matrimonii annis, quod florentissima viginti annorum aetate inierat, ut viro satisfaceret, saeculi vanitatibus aliquantisper indulsit, nec renuit elegantes vestes induere comptoque crine incedere. Mox,

intimas animadvertere coepit voces atque anxietates animo concipere, ex quibus persensit, se, dimissis rerum fluxarum blandimentis, ad perfectionis semitam decurrendam a Deo compellari. Et re vera, cum quodam die, concinnis ornata vestibus, Basilicam Vaticanam adivisset, sacerdos quidam ex Ordine Servorum Mariae mulierem conspiciens, interna voce se moneri sensit, ut vultum foeminae illius adnotaret, utpote quae brevi ad piacularem exedram ipsius foret accessura, brevique ad fastigium sanctitatis perventura. Anna autem, cum compescere minime posset stimulos conscientiae seque ad Deum trahi vividius experiretur, ut animi sui latebras Dei ministro aperiret, ad sancti Marcelli templum venit, ibique in illum ipsum sacerdotem, virtute ac vitae sanctimonia spectatissimum, incidit, qui prope Basilicam Vaticanam superno lumine fuerat praemonitus. Hic, simul atque exspectatam conspexit, paterna ancillam Dei caritate excepit, proditaque mirabili divina illustratione, dubium erexit animum, susceptum probavit consilium, eique calcaria addidit ad arduum atque asperum virtutis iter firmo pede terendum. Quare, quidquid in ornatu aut vestibus fastum redoleret a se penitus reiecit ancilla Dei et, consentiente viro atque annuente confessario, habitum recepit Tertii Ordinis SSmae Trinitatis Redemptionis Captivorum atque in sacra aede sancti Caroli in Monte Quirinali, cum ingenti sui cordis laetitia, in enunciatum Tertium Ordinem rite adlecta fuit. Religioso habitu induta, ieiuniis, cilicio, flagellis compescere coepit carnem, vitamque ad Christi Crucifixi exemplar componere; rigidamque vivendi rationem aggressa, cunctas edomuit cupiditates,quae, nisi parent, imperant. Saepenumero, quum in praeteritae vitae levitates detestandas ac deflendas nimio rigore raperetur, faciem in terram offendere, donec sanguis afflueret, consuevit; at confessarius, ne huiusmodi poenitentiae genere uteretur, vetuit, dictoque audiens Dei famula illico obtemperavit. Interea, optimae uxoris ac diligentissimae matris familias muneribus tam religiose perfuncta est, ut merito cunctis uxoribus ac matribus perfectum ac nitidissimum exstiterit exemplum. Summo mane e lecto surgebat, proximamque domui ecclesiam adibat, ut pietatem suam foveret, seque eucharistica recrearet mensa; sed vix illucescebat, se inter domesticos recipiebat parietes, ut familiaribus negotiis operam sedulam daret et proprii status officia impleret. Septem suscepit liberos, quatuor mares et tres foeminas; ex his, qui superfuerunt, nonnulli enim adhuc infantes occubuerunt, honestate vitae morumque, quamnam religiosam aptamque suae conditioni institutionem accepissent, ostenderunt. At, licet esset domesticis intenta laboribus, ut manuum opera filios aleret suos, venerabilis serva Dei assiduo studio superna meditabatur;

et memoriae proditum est, eandem, dum oraret, caelesti delectatione ac iucunditate a Deo fuisse perfusam. Virtutes omnes tam theologicas quam morales coluit, atque in uniuscuiusque ex illis exercitatione adeo excelluit, ac si, reliquis posthabitis, illam unam toto corde adamasset. Coniugali tecto quasi in coenobium converso, venerabili ancillae Dei nec contumeliae defuerunt, neque calumniae; has vero pro Christo sustinuit intrepido animo, parcens obtrectatoribus, quibus pro malo bonum reddere studuit. Tanto in Deum aestuabat amore, ut ipsum vehementer cohibere cogeretur. Nec tamen, etsi caelesti illa flamma erat absumpta et latebat abdita in Christo, minus de proximis ac de civili societate meruisse dicenda est. Licet enim inopia rerum laboraret, nullam occasionem venerabilis Dei famula praetermisit, quominus egenorum necessitatibus opitularetur; eademque vel in publicis vel in privatis calamitatibus, superno lumine illustrata, divinae ultioni se victimam obtulit praeclaram, studens non intermissa prece impendentia aliorum cervicibus infortunia propulsare. Caelestibus signis ac divinis charismatibus ditata, in exstasim saepissime rapiebatur; Eucharistiae sedem per olfactum agnoscebat; sacras Species a non consecratis gustu distinguebat. Sed inter cetera dona illud sane mirabile quadraginta septem per annos experta est quasi solis ob oculos positi, qua in luce intueretur praesentia non minus quam absentia, eventura prospiceret, mentium latebras scrutaretur, quaelibet arcana, licet occultissima, significaret. Tot ac tantis gratiae thesauris cumulata, etiam cum in vivis ageret, summa sanctitatis fama enituit. Ut in spiritualibus aut in temporalibus negotiis consilium ab ea quaererent, ad venerabilem Dei servam omnis conditionis homines confluebant: hosque excipiebat comiter, domesticis intenta pensis, suoque tantum adspectu recreatos dimittebat. Saepe conclamatos a medicis infirmos ad sanitatem revocavit: saepe obstinatos peccatores ad bonam frugem reduxit. Principes viri, Praesules in ecclesiastica dignitate constituti, Sanctae etiam Romanae Ecclesiae Cardinales gravissimis in adiunctis ad se illam accire non dubitarunt: saepenumero humilis femella exterarum nationum Legatos arcana Status edocuit. Multis aerumnis iactata, infirmaque iam pridem valetudine, extremi morbi doloribus invicta patientia toleratis, tandem anno aetatis suae sexagesimo octavo, « cupiens dissolvi et esse cum Christo », tranquillissimo exitu in Ipso obdormivit v idus iunias anno MDCCCXXXVII, prouti ipsa praedixerat. Fama sanctitatis, qua vivens floruit, post obitum percrebuit, miraculorum splendore roborata. Corpus in Agro Verano primum sepultum, decem et octo post annos a romano clero honoris causa petitum incorruptumque repertum, ad sanctae Mariae Paciferae

elatum est, ibique iacuit ad annum usque MDCCCLXV, donec, ut Ordinis SSmae Trinitatis votis satisfieret, eo quod ipsa venerabilis Dei famula vivens optaverat se in aliqua Ecclesia Ordinis sepeliri, in basilica sancti Chrysogoni conditum fuit, ubi in praesens singulari devotione asservatur. Hae sacri corporis translationes, ob frequentem civium Romanorum concursum, triumpho simillimae visae sunt. Quamobrem, collectis testimoniis et iuridicis inquisitionibus Ordinaria auctoritate rite absolutis, causa agitari coepta est penes sacrorum Rituum Congregationem de beatorum Caelitum honoribus venerabili servae Dei decernendis, et rec. me. Pius PP. IX, Praedecessor Noster, per decretum die VIII mensis ianuarii anno MDCCCLXIII datum, introductionis causae Commissionem signavit. Postea actum est auctoritate apostolica de virtutibus, quibus venerabilis Dei serva, dum mortalem vitam ageret, excelluit et, probationibus omnibus legitime sumptis, Pius PP. X, fel. rec., Noster Praedecessor, per decretum IV nonas martias anno MCMVI obsignatum, venerabilis servae Dei Annae Mariae Taigi virtutes heroicum fastigium attigisse sanxit. Inita dein actio est de miraculis quae, ea deprecante, divinitus patrata ferebantur, et, iuridicis disceptationibus rite peractis, Nos sollemni decreto VIII idus ianuarias anno MCMXIX edito, de duobus miraculis constare ediximus. Cum igitur esset de virtutibus in gradu heroico ac de duobus miraculis prolatum iudicium, unum illud supererat ut rogarentur Patres num venerabilis Dei famula inter beatos Caelites tuto foret accensenda. Hoc praestitit venerabilis frater Noster Antonius S. R. E. Cardinalis Vico, Episcopus Portuensis et Sanctae Rufinae, sacrorum Rituum Congregationi Praefectus et Causae Relator, in generali conventu coram Nobis in Vaticanis aedibus habito, die XI mensis februarii anno MCMXIX, omnesque tum S. R. E. Cardinales Ritibus sacris tuendis praepositi, tum qui aderant Patres Consultores, unanimi suffragio affirmative responderunt. Nos vero ab aperienda mente Nostra supersedimus, rati iterandas Deo esse preces ante edendum supremum in re tam gravi iudicium. Quod cum impense fecissemus, tandem Dominica prima Quadragesimae, idest VII idus martias eodem anno MCMXIX, Eucharistico litato Sacrificio, accitis adstantibusque praedicto venerabili fratre Nostro Antonio S. R. E. Cardinali Vico, Episcopo Portuensi et Sanctae Rufinae, sacrorum Rituum Congregationi Praefecto et Causae Relatore, nec non dilectis filiis Angelo Mariani, sanctae Fidei Promotore generali, et Alexandro Verde, enunciatae sacrorum Rituum Congregationis Secretario, sollemni decreto sanximus procedi tuto posse ad venerabilis Dei famulae Annae Mariae Taigi beatificationem. Quae cum ita sint, Nos, etiam permoti precibus universi Ordinis SSmae Trinitatis Redemptionis Captivorum, auctoritate

Nostra Apostolica, harum Litterarum vi, facultatem facimus ut venerabilis Dei famula Anna Maria Taigi, mater familias, e Tertio Ordine SSmae Trinitatis Redemptionis Captivorum, Beatae nomine in posterum nuncupetur, eiusque corpus et lypsana, seu relliquiae, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferendae, publicae fidelium venerationi proponantur, atque imagines radiis decorentur. Praeterea eadem auctoritate Nostra Apostolica concedimus, ut de illa recitetur Officium et Missa celebretur singulis annis de communi nec Virginum nec Martyrum, cum orationibus propriis per Nos approbatis iuxta rubricas Missalis ac Breviarii Romani. Eiusmodi vero Missae celebrationem et Officii recitationem fieri dumtaxat concedimus in hac alma Urbe eiusque districtu, nec non in templis omnibus atque oratoriis quibus ubique terrarum utitur Ordo SSmae Trinitatis Redemptionis Captivorum, ab omnibus fidelibus tam saecularibus, quam regularibus, qui horas canonicas recitare teneantur, et, quod ad Missas attinet, ab omnibus sacerdotibus ad templa in quibus festum agitur confluentibus. Denique volumus, ut sollemnia beatificationis venerabilis Dei famulae Annae Mariae Taigi in hac alma Urbe eiusque districtu, nec non in templis supradictis, celebrentur cum Officio et Missa duplicis maioris ritus, quod quidem fieri praecipimus diebus ordinaria auctoritate designandis, intra annum postquam eadem sollemnia in Patriarchali Basilica Vaticana rite fuerint celebrata. Non obstantibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis, ac decretis de non cultu editis, ceterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem ut praesentium Litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate vel officio constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae apud sanctum Petrum sub annulo Piscatoris, die XXX mensis maii, anno MCMXX, Pontificatus Nostri sexto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

EPISTOLA

AD R. P. D. ALFREDUM EPISCOPUM WINNIPEGENSIUM, DE LITTERIS OFFICIOSISSIMIS GRATIAS PERSOLVENS.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Pastoralem epistolam, qua dioecesis tuae fideles ea diligenter edocuisti, quae de sacris Missionibus, non ita pridem, Apostolicis Nos Litteris catholici orbis Episcopis commendavimus, libentissime legimus. Fluit in ea ut ros eloquium tuum sive multam atque albescentem messem et evangelicorum operariorum non una ab re inopiam commemoras, sive hortaris ad semen eis dandum seminantibus ac praemia extollis misericordibus promissa, sive demum adiutores ac socios iisdem comparandos curas. Enimvero pleno de pectore manant verba tua ex iisque te eum agnovimus qui, ut allatum est, in agenda sacrorum Missionum caussa es totus. Propositum sanctum vel strenue persequenti Nos commendantes iterum, tibi, venerabilis frater, et gratulamur ex animo et uberes a Deo precamur laborum fructus et horum auspicem unaque caelestium conciliatricem munerum ac Nostrae testem benevolentiae, apostolicam benedictionem peramanter in Domino elargimur.

Datum Romae apud sanctum Petrum, die XIX martii MCMXX, Pontificatus Nostri anno sexto.

BENEDICTUS PP. XV

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I

DECRETUM

SUPER ADPROBATIONE OPERIS S. PETRI APOSTOLI

Ut Missionum apud exteras gentes semel inchoatarum progressui atque stabilitati prospiciatur, nihil magis profecto confert quam apta indigenae cleri efformatio; id quod saepius non solum ab hoc S. Consilio, sed ab ipsis Summis Pontificibus solemniter proclamatum est. Ad opportuna vero subsidia in tam nobilem finem paranda, inde ab anno 1889, exorta primum in Gallia est peculiaris Consociatio, cui nomen *Opus S. Petri Apostoli.* Quae quidem Consociatio, translata postea in Helvetiam sede, pluribus Episcopis atque hac S. Congregatione faventibus, non mediocres protulit in bonum Missionum fructus. Ut autem praecellenti huic Operi, iam nunc firmiter constituto, novum robur accedat, ac laetiora, in tam urgentibus Missionum necessitatibus, incrementa suscipiat, Emi Patres Sacrae huius Congregationis Fidei Propagandae, in plenariis comitiis, habitis die 29 superioris mensis martii, vota excipientes, a Moderatoribus dictae Consociationis inde ab eius ortu saepius iterata, censuerunt idem S. Petri Apostoli Opus S. Congregationis adprobatione munire illudque sub immediata eiusdem S. Congregationis dependentia collocare; eius vero statuta, iuxta adnexum exemplar, ad triennium, experimenti causa, adprobare.

Hanc vero Emorum Patrum sententiam, in audientia diei 12 vertentis aprilis, Sanctissimo D. N. Benedicto PP. XV ab infrascripto S. Congregationis Secretario relatam, Sanctitas Sua benigne in omnibus adprobavit, ratamque habuit; ac praesens ea super re decretum confici iussit.

Datum Romae, ex aedibus S. Congregationis de Propaganda Fide, die 26 aprilis anno Domini 1920.

G. M. Card. van Rossum, *Praefectus.*

L. ✠ S.

C. Laurenti, *Secretarius.*

II

NOMINATIONES

Brevibus Apostolicis nominati sunt:

22 aprilis 1920. — Vicarius apostolicus de Tanganika in Africa centrali R. P. Ioseph Maria Birraux, e Societate Missionariorum Africae.

23 aprilis. — Vicarius apostolicus Senegambiae R. P. Aloysius Le Hunsec, e Congregatione Spiritus Sancti.

4 maii. — Coadiutor cum iure successionis Vicarii apostolici Birmaniae meridionalis R. P. Felix Perroy, e Congregatione Parisiensi a Missionibus exteris.

— *Vicarius apostolicus de Shiu-kow* R. D. Aloisius Versiglia, e Congregatione S. Francisci Salesii Ven. Bosco.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

LUCANA

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVAE DEI GEMMAE GALGANI, VIRGINIS

Camiliani in oppido, intra fines Lucanae archidioecesis, quae e nobili Hetruriae regione non minus humanitate morum ac suavitate quam animi fideique constantia praestat, e piis honestisque coniugibus Henrico Galgani et Aurelia Landi, die 12 martii anno 1878, in lucem edita fuit infantula, cui die sequenti in parochiali S. Michaëlis Archangeli ecclesia sacramentum baptismatis collatum est, atque impositum nomen Gemma, quasi praelucens virtuti et integritati vitae, qua in posterum ipsa claresceret. Revera a prima aetate, sicut in eius animo continens cupiditatum moderatio erat admirabilis, ita in locutione, incessu, vestitu et ornatu respondebat modestia ac temperantia. Solitudinis amore illecta, suo in cubiculo foemineis incumbebat operibus, simulque suae devotionis fervori, verae religionis studio, rerumque caelestium desiderio satisfacere satagebat. Quam vivendi et agendi rationem ab optima matre et magistra Aurelia se accepisse fassa est. In praefata Sancti Michaëlis ecclesia, die 26 maii anni 1885, sacro chrismate linita et in fide confirmata, qua-

tuor fere post menses dilectam genitricem, diro morbo correptam et in aetate trigintanovem annorum pie defunctam, amisit, animo quidem moerenti et afflicto sed demisso et humili in divino beneplacito. Quum puella novem annos ageret, valde optans ad sacram accedere mensam, hoc enixe postulavit et obtinuit. Quare religiosam domum ingressa est, ibique per decem dies exercitiis spiritualibus vacavit, atque ita bene parata, dominica die 27 iunii anni 1887, sanctissimo Eucharistiae sacramento primitus refecta est, ingenti gaudio et laetitia. Quos fidei sensus quosque amoris affectus innocens virgo illa die experta sit, suavissimis litteris, supra aetatem, patefecit dilecto genitori et pietatis magistro, inter alia haec et similia scribens: « Tunc agnovi vim promissionis « Christi: ***Qui manducat me et ipse vivet propter me.*** Tunc perspexi « caelestes delicias longe abesse a mundanis oblectamentis. Tunc arden- « tius concupivi adhaerere Deo et iungi Iesu Christo meo. Tunc excla- « mavi: " O me beatam! Dilectus meus mihi et ego illi! Deus cordis mei « et pars mea Deus in aeternum „ ». Proposita insuper aperuit de congruis dispositionibus ad sacramenta suscipienda, de frequenti visitatione eucharistica, praesertim in afflictionibus et angustiis, de actibus suis coram Deo et in gloriam Dei dirigendis, ac demum de invocando, ad sonitum horae, ***Iesu, miserere mei.*** Succrescente aetate, Gemma in domo patrui avique, eisque demortuis, in aede paterna sub binis egregiis amitis, ferventem duxit vitam in variis christianae religionis officiis. Exinde ab ipso patre tradita est prius quibusdam honestis foeminis, ut in privato earum ludo bonis artibus et moribus esset instituta, deinceps monialibus S. Zitae, ut in studiis et virtutibus perficeretur. Inter alumnas doctrina et disciplina praestantior, sub annum aetatis decimum quintum, gravi morbo afflicta, ad suos redire coacta est; et, sanitate instaurata, domesticis vacavit negotiis, dumque consilio et exemplo fratribus et sororibus praesto erat, egenorum et pauperum necessitates, suis industriis, etiam stipe a patre obtenta, sublevabat. Ineunte anno 1896 ob lentum morbum, rei familiaris angustias, dilectique patris obitum fere derelicta, apud amitam in loco ***Camaiore*** degentem se recepit, ubi labore, oratione aliisque pietatis et caritatis operibus tranquillam agebat vitam et in Deo absconditam. Interim accidit, ut vir nobilis et dives, Gemmae specie et venustate captus, eam in sponsam petierit, ipsa tamen, quum se totam Deo devovisset, oblatas nuptias prudenter abnuit et, ad occasionem effugiendam, in paternam domum, licet in miserum statum reductam, apud alteram amitam reversa est. Deinceps, recrudescente morbo et vitae periculo perdurante, novendiales preces pro infirma institutae sunt: quo tempore ferunt beatum Gabrielem a Virgine Perdo-

lente eidem aegrotanti et in lecto decumbenti apparuisse ac dixisse a Sanctissimo Corde Iesu, beata Margarita Maria Alacoque suffragante, sanitatem esse impetrandam, sicut factum est, et, expletis novendialibus et sacramentis confessionis et communionis rite susceptis, adolescentula illico convaluisse visa est. Addunt etiam, ea occasione, Christum Iesum ipsi sanatae se exhibuisse uti patrem, et Beatissimam Virginem Perdolentem uti matrem novasque curas novosque favores, uti dilectae filiae praestandos, summa cum benignitate promisisse. Revera divina Providentia Gemmae inopia laboranti mox succurrit. Quaedam enim pia foemina, quum eam vidisset frequentem in ecclesia, modestam ac devotam, admiratione atque amore permota, ipsam in amplam et honestam familiam suam recepit, in qua Dei famula per quatuor circiter annos vixit. Illic sacris quotidie adstans et ad eucharisticam mensam accedens, suae dominae parens, rebus familiaribus incumbens, de cura et salute infirmorum sollicita ac demum obsequio, comitate et sermone, omnium animos ita sibi conciliabat, ut veluti donum Dei, angelus in carne et familiae solatium aestimaretur. Vertente anno 1899, ad statum vitae perfectiorem se vocatam sensit et apud Moniales Salesianas per tres hebdomadas mansit, virtutis suae efflans odorem; sed medicorum consilio domum, licet invita, redire debuit. Paulo post una cum tribus sociis ad Moniales Passionistas, in urbe Cornetana degentes, se convertit, atque in earum monasterium ingressum petiit; sed illarum antistita tres socias admisit, non tamen Gemmam, fortasse ob tenuem aut nullam valetudinem. Neque huius humiles enixaeque preces dimovere potuerunt ipsam antistitam neque suum pietatis magistrum, cui scribebat agi de negotio urgenti statim expediendo. Quum vero in civitate Lucana condendum esset earumdem religiosarum monasterium, ipsa pressius instare coepit, ut quantocius fieret, assignato, ad initium operis, termino sex mensium, quibus transactis absque opere incoepto, ipsa, uti asserebat, e vita discederet. Hoc quidem accidit, nam Gemma, corpore et valetudine debilis et infirma, sed fide et virtute fortis et dives, privatim emissis tantum votis, sanctissimo Viatico et Extrema Unctione roborata, devotissime aspiciens sanctissimi Crucifixi effigiem eamque ponens super cor suum, ut signaculum ferventissimi sui amoris, obdormivit in Domino, in pervigilio dominicae Resurrectionis, die 11 aprilis anno 1903, quinto aetatis lustro vix emenso. Illico post eius obitum, studium aedificandi Lucae monasterium revixit, quod incoeptum et absolutum est, Summi Pontificis Pii X auspicio et approbatione, Episcopis Hetruriae consensum et auxilium suppeditantibus; eiusque regimini ab ipso Pontifice praeposita fuit religiosa illa quam famula Dei futuram antistitam praedixerat.

Hinc pia virgo, Gemma Galgani, sin minus habitu et professione, haud dubie desiderio et affectu, inter religiosas filias Sancti Pauli a Cruce merito recensetur. Solemnibus exsequiis in ecclesia peractis, eius corpus in coemeterio, selecto in tumulo, conditum est, superposita funebri inscriptione quae concludit: « Anima dulcis te in pace cum Angelis ». - Interim fama sanctitatis Servae Dei, quae in vita erat circumscripta, post obitum magis in dies clara, etiam in exteras regiones diffusa est. Quatuor post annos ab obitu, nempe anno 1907, mense octobri, in ecclesiastica curia Lucana, de praedicta fama inquiri coeptum est; atque acta processualia anno 1910 expleta et Romam transmissa, ad sacrorum rituum Congregationem pervenerunt; ex quibus actis et documentis authenticis excerpta est vitae Gemmae synopsis superius relata. Denique, instante hodierno Causae Postulatore Rmo P. Aloisio a S. Francisco de Paula, generali consultore Congregationis a Christi Passione, quum, servato iuris ordine, omnia in promptu sint et nihil obstet quominus ad ulteriora procedi possit, attentis quoque litteris postulatoriis quorumdam Emorum S. R. E. Cardinalium, plurium Rmorum Archiepiscoporum et Episcoporum necnon Abbatum ac Praepositorum generalium Ordinum et Congregationum regularium, Emus et Rmus Dominus Cardinalis Ianuarius Granito Pignatelli di Belmonte, Episcopus Albanensis et eiusdem Causae Ponens seu Relator, in ordinariis sacrae rituum Congregationis comitiis, subsignata die, ad Vaticanas aedes coadunatis, sequens dubium discutiendum proposuit: ***An sit signanda Commissio introductionis Causae, in casu et ad effectum, de quo agitur?*** Et Emi ac Rmi Patres sacris tuendis ritibus praepositi, post relationem eiusdem Cardinalis Ponentis, audito voce et scripto R. P. D. Angelo Mariani, Fidei promotore generali, omnibusque accurate perpensis, rescribendum censuerunt: ***Affirmative, seu signandam esse Commissionem introductionis Causae, si Sanctissimo placuerit.*** Die 27 aprilis 1920.

Facta postmodum de his Sanctissimo Domino nostro Benedicto Papae XV per infrascriptum Cardinalem, sacrae rituum Congregationi Praefectum, relatione, Sanctitas Sua rescriptum eiusdem sacrae Congregationis ratum habens, propria manu signare dignata est Commissionem introductionis Causae beatificationis et canonizationis Servae Dei Gemmae Galgani, virginis, die 28 eisdem mense et anno.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

ACTA TRIBUNALIUM

SUPREMUM SIGNATURAE APOSTOLICAE TRIBUNAL

DE MANILA

NULLITATIS ET RESTITUTIONIS IN INTEGRUM SEU LEGATI PII

Inter S. Provinciam SSñi Nominis Iesu, Ordinis Eremitarum S. Augustini, repraesentatam per legitimum procuratorem Thomam Ambrosetti, advocatum, resistentem; *et sac. Vincentium Lapus, interim parochum oppidi de Candába, archidioecesis Manilen. repraesentatum per legitimos procuratores Christophorum Astorri et Felicem Santi, advocatos,* recurrentem; *interveniente et disceptante in causa Promotore Iustitiae ex officio deputato.*

1. Insulis Philippinis primi, uti videtur, evangelii lumen attulerunt Fratres Ordinis Eremitarum S. Augustini, qui anno ineunte 1565 easdem adierunt omnibus ad rem facultatibus praediti, inter quas explicite illa recensebatur « condendi domus et monasteria Ordinis », sicut etiam « ad « administrationem quorumcumque sacramentorum » et universim « omni- « moda Apostolica auctoritas, tanta quanta ad neo-christianorum con- « versionem et manutentionem videbitur expedire » (*Bulla Hadriani VI, 9 maii 1522*). Candabae in oppido, quod ab urbe principe Manilensi quindecim leucis distat, *doctrinam* quae dicebatur, - i. e. centrum missionis cum cura animarum - domumque fundarunt a. 1575, quae paulo post, anno 1578 formaliter in Conventum erecta est. Subinde vero, die 21 decembris 1585, vi Litterarum Apostolicarum de die 13 februarii 1578, instituta est ipsa dioecesis Manilen. quin tamen aliquid innovaretur de conditione iuridica praefati Conventus, id prohibente bulla Sancti P. Pii V, die 24 mart. 1567, *Exponi nobis,* § 3: « Ne in locis illa- « rum partium [Indiarum] in quibus sunt Monasteria Religiosorum ali- « quid per praedictos Episcopos innovetur, eadem auctoritate et tenore « statuimus ». Effectus vero huiusce Bullae Pii V demum cessavit, saltem de iure, vi Constitutionum Benedicti PP. XIV, *Quamvis ad confirman-*

dam, die 27 februarii 1746, et ***Cum nuper,*** die 8 novembris 1751, ut ipse ibidem recolit laudatus Pontifex, dum ad eas Insulas extensam voluit celebrem const. ***Firmandis,*** 6 novembris 1744 editam. Hinc est, ut acta docent, quod Prioris Candabensis electio, qui curam gerebat animarum in loco, inde ab anno 1750, appareat prorsus approbationi et confirmationi Archiepiscopi Manilensis subiecta.

2. Longe tamen antequam hae Constitutiones vulgarentur, pia femina Lucia Gumamila, cum sine heredibus, ut ipsa asserit, decessisset, « perchè non ho nè figlio, nè fratello, nè nipote prossimo, che « possa esser mio erede nelle terre di Marimla alte e basse, e dei miei « schiavi e della mia mobilia », omnia disponere voluit in favorem animae suae et suorum: « al presente, ciò che ordino si è che tutto lascio per « limosina dell'anima mia e di quelle dei miei genitori ». Ad rem, testamento condito die 16 decembris 1679, postquam de singulis bonis mobilibus longa clausularum serie disposuisset, de immobilibus hanc voluntatem suam tabulis consignari iussit: claus. 115. « Le terre del « monte Masin... dichiaro che le dono per limosina alla Provincia del « SSmo Nome di Gesù del Nostro Santo Padre Agostino, a elezione « del nostro R. P. Provinciale resta farne cappellania e applicare Messe « pei miei genitori, per i miei fratelli, come di diritto, e per me. Ma « la parte che ha il sig. Gaspare Balactas non si computi, perchè è « mio condomino. Faccia questo il mio esecutore perchè tale è la mia « volontà. - 116. Dichiaro parimenti che tutti i miei seminativi i quali non « avessero altro padrone che la limosina per l'anima mia, e quanto rima- « nesse dopo pagati i debiti miei e di mia madre, lascio in limosina al « Convento del beato Sant'Andrea qui di Candàba; ad arbitrio del padre « Priore fra Giuseppe della Croce resti fondarne cappellania perchè « godano di Messe le anime dei miei genitori e io, e i miei fratelli. « Faccia quanto comando ». Exsecutores piae suae voluntatis in clausula 125 delegit tum ipsum Priorem Provincialem eius temporis, fr. Ioannem Xeres, tum illius praedecessorem fr. Iosephum Duque, ambos ex O. E. S. A., « che restano in mio luogo... come se io fossi loro ». Post testatricis obitum Definitorium plenarium SSmi Nominis Iesu, eiusdem Ordinis, in sessione diei 14 maii 1680 utrumque legatum acceptavit hisce verbis: « Diamo autorizzazione al nostro Padre Provinciale perchè col « suo Definitorio possa accettare le cappellanie che fondò donna Lucia « Gumamila per questa Provincia e per il nostro Convento di Candába, « facendo a ciò le pratiche necessarie di cui abbiamo avuto comunica- « zione », atque in vim huius facultatis, de scripta licentia et mandato sui Provincialis, fr. Iosephus a Cruce, Prior Conventus Candabensis,

coram notario instrumentum confici iussit, die 25 ianuarii 1681, in exsecutionem clausulae 116. Iuxta istud instrumentum « disse che avendo « D. Lucia Gumamila... lasciato disposto nella clausola 116 che si inscri« vessero alla chiesa di S. Andrea nel detto paese di Candaba 45 caba« litas di terreno che sono situate, etc.... perchè con le rendite, frutti e « proventi delle dette terre seminative e stagni, si dicano ogni anno otto « Messe, etc.; che in esecuzione della volontà di detta testatrice il « M. R. fr. Giuseppe Duque lo ha sollecitato a tale iscrizione a seconda « del citato testamento e clausola. Quindi nel miglior modo... il Rev. « P. fr. Giuseppe della Croce dichiara che fin da ora e per sempre « assegna e fonda nella chiesa e convento sotto l'invocazione di S. An« drea, che dota con le dette 45 cabalitas... nella qualifica di Priore « ch'egli è di questo Convento, affinchè come beni di esso siano cono« sciuti e avuti, e per essi, da ora e per sempre, abbia l'obbligo il detto « R. P. Priore di detto Convento di Candába e gli altri che in avvenire « gli succederanno e saranno Priori di esso, di dire, ciascun anno, le « dette Messe... per le rendite, frutti e proventi che daranno i detti ter« reni... i quali resteranno perpetuamente come beni del detto Convento... « dei quali se ne dichiara già preso il possesso per essere i relativi titoli « presso di lui dichiarante. E a tutto ciò si obbliga il detto Padre nella « surriferita forma, come si può obbligare a seconda delle sue regole e « Costituzioni, ecc. ».

3. Controversiae quae super hisce bonis et actis hodie agitatur occasio et ratio haec fuit. Anno 1898 quum indigenae Insularum Philippinarum adversus dominationem Hispanicam vi et armis insurrexissent, Religiosi quoque inde discedere coacti sunt. Rebus postea compositis, Insulisque sub auctoritatem Statuum Foederatorum Americae Septemtrionalis translatis, in eam Provinciam redeuntes Religiosi, minime restitui valuerunt in conventum et ecclesiam loci Candabae, ubi interim parochus « come parroco interino » constitutus fuerat ab Archiepiscopo sac. Vincentius Lapus. Hic autem, exeunte anno 1904, contendens *capellaniam* Gumamila eiusque bona ad paroeciam spectare, praedia ab Augustinianis adhuc possessa sibi adiudicari, causa in Ordinem dicta, postulavit et obtinuit sententia Curiae Manilensis, die 4 augusti 1908. Appellantibus quidem Religiosis, sed ipsorum Procuratore fatalia ad prosequendam appellationem negligente, sententiam in rem iudicatam transiisse declaratum fuit per decretum eiusdem Curiae, die 21 octobris 1908, adversus quod ad Sedem Apostolicam fuit a Religiosis provocatum. Urgente tamen interea Curia Archiepiscopali rei iudicatae exsecutionem, nova causa provocandi ad S. Sedem suborta est. Enimvero, quamvis

semel et iterum, tum in libello introductionis, tum in ipsa sententia, legatur actorem coarctasse suam intentionem ad bona claus. 116 (« Ri- « sultando - ita sententia - che l'attore allegò... che i terreni in que- « tione sono quelli del legato contenuto nella clausola 116 del testa- « mento »), attamen in exsecutionem sententiae nullos limites praefinientis nisi hos: « terreni racchiusi nel territorio di Delayap », idem sac. Lapus postulavit et per novum decretum Curiae die 5 iunii 1909 obtinuit sese in possessionem immitti totius latifundii, seu « Azienda di « Candaba, situata nelle contrade di Delayap e Talang, nel territorio di « Candaba, della superficie di ettari 2153, 48 », licet in eodem continerentur quoque bona, quae respicit clausula praecedens, seu 115. Res itaque omnis coram S. R. Rotae Auditorio proposita fuit sub his dubiorum formulis: « An sit locus restitutioni in integrum a sententia Curiae ». Et quatenus affirmative: « Ad quem pertineat dominium controversorum « bonorum (cum fructibus) legatorum a pia femina Lucia Gumamila in « casu »; ad quae dubia, ponente R. P. D. bo. me. Sebastianelli, Decano, responsum est, die 7 februarii 1916: « Ad I Affirmative; ad II Perti- « nere ad Fratres Augustinianos Provinciae Ssmi Nominis Iesu » (Cf. *Acta Ap. Sedis,* VIII, p. 275). Ad alterum turnum appellavit victus, qui etiam incassum institit penes Supremum hoc Tribunal, ut revocaretur decretum de interim exsequenda primi Turni sententia; nam decretum illud, extensa per me decisione, confirmatum fuit (*Ibid.,* X, p. 39) plenumque in praesenti robur et effectum obtinuit, restitutis nempe Religiosis in provisoria possessione bonorum controversorum sub consuetis cautionibus. Sententia alterius Turni, ponente R. P. D. Rossetti, lata die 18 februarii 1919 praecedentem plene confirmavit (*Ibid.,* XII, p. 183): quamobrem pars victa, ut sese tueretur adversus rem iudicatam ad normam can. 1902, 1°, exsurgentem, recursum interposuit apud Supremum Hoc Tribunal, coram quo res acta fuit interveniente et disceptante Promotore Iustitiae ex officio, super duobus dubiis ad tramites can. 1603, § 1, n. 3 et 4, 1604, § 3 consuetis: « *I. An constet de nullitate sententiae «rotalis in casu,* et, quatenus negative: *II. An sit locus restitutioni in « integrum in casu* ». Causa itaque funditus pertractata, omnibusque rite paratis, in plenario Emorum ac Rmorum Patrum conventu habito die sabbati, sexta martii 1920, in Palatio Apostolico Vaticano, Emi Patres, ad relationem Emi ac Rmi Dni D. Orestis Card. Giorgi, causae Ponentis, propositis dubiis rescripserunt:

Ad I: Negative;

Ad II: Affirmative; expensis inter partes compensatis, iniunctoque mihi exarandae decisionis munere.

4. Et merito quidem reiectam fuisse querelam nullitatis a recurrente promotam, non est cur multis ego prosequar. Nullatenus enim probabat recurrens sententiam incidisse in aliquod vitium sanabile aut insanabile nullitatis, quod in can. 1892 et 1894 recenseretur, neve defectum praeseferre alicuius *essentialis* elementi ad normam can. 1680. Suaderi ceterum nequaquam potuit Emis Patribus quod recurrens conabatur obtendere, in testamento sive in instrumento exsecutorio quorum tenorem late recitavimus, ubicumque vox *Conventus* et vox *Prior* occurreret, intelligenda esse parochiam et parochum; falsumque apparuit vel inspecto capite testamentariae tabulae, ubi explicitis verbis *Doctrinae* et *ministri* mentio occurrit, quod a recurrente subdebatur, testatrici nulla praeterea verba quam *Conventum* et *Priorem* prostitisse ad designandum officium curae animarum eiusque subiectum. Supervacanea igitur meritoque a Turno Rotali reiecta evadebat petitio ad obtinendum, ut super praesenti usu loquendi incolarum in hac re, nova fieret inquisitio. - Itemque coram apertissimis tabulis tum testamenti tum instrumenti, unde bona legata et tributa apparebant Conventui, ab eodemque recepta, frustra connitebatur obtendi in nonnullis rerum adiunctis Religiosos non agnovisse praedicta bona uti sua, dum constat omnino, etiam ex ipso facto contestatae litis, ipsorum bonorum possessionem Religiosos vel a. 1904 retinuisse. - Observatum quidem fuit in ipso sententiae textu, nonnulla occurrere, quae, primo saltem obtutu, non recte prolata viderentur: ut ex. gr., quod ab initio sententiae minus exacte libellus a recurrente oblatus Curiae Manilensi repraesentaretur; quod passim mera *facultas* dicatur facta a testatrice fundandi capellaniam; quod dilemma coarctaverit sententia inter parochiam veri nominis et conventum, praetermissis videlicet « doctri- « nis, aliisque muniis et officiis ad curam pertinentibus animarum » quae recolit Benedictus XIV, in cit. const. *Cum nuper,* praesertim § 4, quaeque datus nuper Codex nomine *quasi-paroeciae* comprehendit; quod non satis evicerit eadem sententia, in casu, nec regularem aut laicalem cappellaniam, ad normam can. 1412, 2° et 1544 ss., fuisse a testatrice intentam. Sed haec aliaque id genus, in primis omnia et singula congruam explicationem suscipere poterant; atqui « in materia circumscri- « ptionis odiosissima, quaelibet benigna interpretatio pro actorum vali- « ditate sumenda est, ut, ad doctrinam Iuliani, l. 15 ff. *de reb. dub.* actus « potius valeat quam pereat » (*Decis. Signat.* typis ed., II ser. 1845-1854 decis. 9, § 5; 279, § 3, etc.); ac secundo ea quae accusabantur, quin ad *essentialia* elementa sententiae pertingerent, nullius plane momenti erant ad partes sententiae dispositivas, ex quibus dumtaxat res iudicata aestimatur: « Haud enim rationes quae iudicibus sententiam latam suasere

« rem iudicatam constituunt, sed res iudicata eadem ex partibus dispo-
« sitivis sententiae exsurgit » (*Decis. Signat., cit.*, dec. 14, § 2).

5. Omni ergo fundamento carebat circumscriptionis postulatio. At non ita dicendum de restitutione in integrum. Aperta est enim Codicis quo utimur littera (can. 1905, § 2, n. 4) huiuscemodi extraordinarium remedium concedendum esse iubens, si claris univocisque probationibus demonstretur « legis praescriptum evidenter ***neglectum*** fuisse »; enimvero « beneficium istud legis potius quam litigantium favore inductum est » ut constans tenuit Ordinis Nostri disciplina (cfr. *Decis. cit.*, 70, § 2; 204, § 22). Nec nomine *legis* solummodo generale praescriptum Codicis heic intelligendum; verum etiam peculiaria praescripta et statuta, quibus a partibus contra venire non liceat - ut sunt fundationis tabulae, ultimae voluntates, pacta conventa, ceteraque id genus - ad effectum restitutionis in integrum ex hoc capite neglecti praescripti legis concedendae, comprehendi, id innumeris Signaturae decisionibus firmatum est (cfr. v. g. ex cit., dec. 204, ubi nonnisi de nuptialibus tabulis res est). Notissimum enim illud est principium, posse in contrahendo partes quam sibi libuerit *legem* edicere; cfr. Reg. CLXXXV in VI: « contractus ex « conventione *legem* accipere dignoscuntur ».

At vero in casu luce meridiana patebat rem iudicatam ad hoc tantum inquisitionem coarctasse circa mentem testatricis, ut demonstraret in casu legatum fuisse *conventui* seu domui, non autem paroeciae aut quasi-paroeciae. Atqui ulterius profecto progrediendum erat: lege enim iubebatur inquirere, ut etiam constat ex can. 533 § 1, n. 3, utrum « fundi « *domui* tributi legative sint ad *Dei cultum* beneficentiamve *eo ipso loco* « impendendam »; et n. 4 non solum « si pecunia data sit paroeciae vel « missioni », sed etiam « aut *religiosis intuitu paroeciae vel missionis* » tradita donatave fuerit; quae praescriptiones non noviter tantum datae leges sunt, sed immo, vel sola ratione dictante, deducuntur ex firmo illo inconcussoque principio, spectandum apprime oportere quid demum testator ipse voluerit.

6. Apertissima huius ulterioris inquisitionis necessitas facile in casu demonstrabatur: primum, ex eo quod, testatrix ipsa, vel procul dubio exsecutor voluntatis ipsius, qui agebat, ut vidimus, tamquam *alter ego* testatricis, « come se io fossi loro », Missas ex claus. 116 (quae sola in quaestionem nostram venire potest) dicendas determinaverit *eo ipso loco*, i. e. in ecclesia sancti Andreae Candabae, ubi parentum testatricis corpora quiescebant et ipsa sepeliri se iussit. Id *enarrat*, ut in publico instrumento vidimus (n. 2), exsecutor: « che D. Lucia Gumamila..... lasciò « disposto che... nella chiesa di s. Andrea di Candaba... si dicano ogni

« anno otto Messe, ecc. »; id religiose exsecutioni *demandat* ipse: « in « esecuzione di tale volontà... nel miglior modo... *per sempre*... nella « chiesa e nel convento sotto l'invocazione di s. Andrea... da ora *e* « *sempre* abbia l'obbligo di dire ciascun anno le dette Messe, ecc. ». - Quo posito, sane difficilis evadit applicatio quam sententia (p. 198) facit, doctrinae card. De Luca (ibid. cit.), procedentis e contrario dumtaxat « quando « *constat* quod Missarum et anniversariorum legata facta *non* sint taxa- « tive pro particulari devotione illius loci materialis, sed potius respectu « clericorum aut religiosorum ibidem commorantium ». - Immo ex imposita lege forsan a testatrice, vel certe ab exsecutore, eas Missas persolvendi perpetuo *da ora e sempre* in praefata ecclesia, potius contrarium constare videtur, nec posse ea onera alibi, quocumque Religiosi ierint, ecclesia s. Andreae relicta, persolvi, absque peculiari indulto S. Sedis ad normam can. 1551, § 1.

7. Nec satis; necessitas enim ulterius inquirendi utrum eadem bona clausulae 116 (quae sententia demonstravit donata legatave fuisse Conventui seu domui regulari), essent regularibus qua talibus seu reduplicative, non autem, domui quidem, sed intuitu paroeciae aut missionis, donata, scatebat manifestissime, ex eo quod nisi hoc probetur, *contraria* praesumptio vigeat, ad normam can. 1636, § 1: « Nisi contrarium probe- « tur, praesumendum est ea quae donantur rectoribus ecclesiarum, *etiam* « *religiosorum*, esse ecclesiae donata »: ubi facile animadvertitur *ecclesiam* heic latissime patere, nec ad solam veri nominis paroeciam coactari; ac ulterius, non posse hoc nomine intelligi monasterium vel conventum, nisi inutilem iterationem fingere velimus can. 580, § 2 et 582, quasi non sufficeret tritum illud: « Quidquid monachus acquirit, monasterio acquirit ». Sensus itaque is est: ubi ecclesia habeatur, ut in casu nostro, cuius rector sit monachus vel conventus, quidquid *huic* rectori donatur, nisi contrarium probetur, praesumendum *ecclesiae* donatum. Sensus huiusmodi manifesto edicitur ex notissima const. Leonis XIII *Romanos Pontifices* 8 maii 1881 (cfr. *Act. Ap. Sed.*, II, 267 ss.) unde canon est exceptus, quae, si ad insulas Philippinas extensa est dumtaxat a die 1 ianuarii 1910 (cfr. *Act. Ap. Sed.*, VIII, 296) attamen, in hac re, non novae legis, sed communis iuris declaratoriae vim habet, ut in ipsa notatur: ibi « Nihil enimvero in his « decernendis est actum, quod *iuris communis doctrinis vulgatissimis* « apprime non congruat. Nam quaevis oblatio parocho aut alteri ecclesiae « Rectori data, cuiusvis causae piae intuitu, ipsimet causae piae acquiri- « tur ». Praesumptionem autem iuris quam diximus luculenter eadem Constitutio hisce conficit: « Tandem ne quis obrepat error aut dissensus... « definiendum censemus, quae pecuniae, quaeque res viris religiosis

« oblatae intuitu missionis intelligantur. Namque receptum est, hanc « in re spectari primum oportere quid testator aut oblator voluerit; *quod « si non apparet,* placuit [nonnullis, olim] parocho vel rectori ecclesiae « collatam donationem praesumi. *At multum ab hac regula recessum est,* « propter consuetudinem quam quidam ecclesiastici iuris periti, *fere « communem* evasisse testantur, cuius vi hodie, *pene solae* oblationes quae « in ecclesia in Missis ad altare fiunt, et quae pro administratione sacra- « mentorum, pro benedicendis nuptiis aut mulieribus post partum, pro « exsequiis et sepulturis, aut aliis similibus functionibus specialiter offe- « runtur, ad parochum spectant; *consuetudine reliquas ferme omnes eccle- « siis ipsis* aut sacellis aut aliis certe finibus applicante (Reiffenst., l. III, « tit. 30, n. 193; Van Espen, *Ius eccl. univ.,* p. II, sect. IV, tit. II, cap. 10, « nn. 20, 21). Praeterea, si in parochum rectoremve, a quibus spiritualia « adiumenta fideles accipiunt, haud inconcinne praesumi potest collata « liberalitas, ubi ecclesia bonis praedita sit, per quae religionis decori et « ministrorum tuitioni prospiciatur, *longe aliud iudicium esse debet ubi « eam bonorum copiam ecclesia non habeat, ac liberalitate fidelis populi « unice, aut potissimum sustentetur. Tunc enim largitores putandi forent « voluisse consulere cultus divini splendori et religionis dignitati* ».

Quantum haec perspicua legis doctrina in rem nostram quadret, nemo est profecto qui non videat: et quum eadem, nihilominus, praetermissa, vel certe non satis considerata a reiudicata appareret, ad eiusdem doctrinae normam circa legatum claus. 116 iterum iudicium fieri debere constabat, ac propterea adversus rem iudicatam procul dubio restitutionem in integrum ex explicito praecepto legis concedere oportebat.

Atque ita editum est, pronunciatum, decretum, declaratum, mandatumque ut haec definitiva sententia publici iuris fieret, et ab omnibus ad quos spectat exsequutioni mandaretur; non solum, etc.; sed et omni, etc.

Datum Romae, ex aedibus Supremi Tribunalis, die 6 aprilis 1920.

Ubaldus Mannucci, *Signaturae Votans.*

L. ✠ S.

Visa

Evaristus Lucidi, *S. A. S. T. a Secretis.*

Iosephus adv. Fornari, *Notarius.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì 18 Maggio 1920, nel Palazzo Apostolico Vaticano, con l'intervento degli Emi e Revmi Signori Cardinali e col voto dei Revmi Prelati Officiali e dei Consultori Teologi componenti la Sacra Congregazione dei Riti, si è tenuta la Congregazione *Nuova-Preparatoria*, per discutere il dubbio sopra l'eroismo delle virtù esercitate dal Venerabile Servo di Dio Andrea Uberto Fournet, Prete secolare, Fondatore della Congregazione delle Figlie della Croce, dette volgarmente *Suore di Sant'Andrea*.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre si è degnato di nominare:

1 maggio 1920. L'Emo sig. Card. Michele Lega, *Protettore del Santuario di Polsi in Aspromonte Calabro*.

10 » » L'Emo sig. Card. Oreste Giorgi, *fra gli Emi Protettori della Pontificia Accademia Teologica*.

11 » » L'Emo sig. Card. Guglielmo van Rossum, *Protettore della Congregazione di S. Carlo Borromeo, avente la Casa-Madre a Trebnitz*.

» » » L'Emo sig. Card. Oreste Giorgi, *Protettore dell'Istituto delle Suore di Carità dell'Imm. Concezione d'Ivrea*.

14 » » L'Emo sig. Card. Gaetano Bisleti, *Protettore delle Dame di Carità di Montpellier*.

15 » » L'Emo sig. Card. Guglielmo van Rossum, *Protettore degli Oblati di Maria Immacolata*.

19 » » L'Emo sig. Card. Oreste Giorgi, *Delegato Pontificio della Chiesa e del Monastero di S. Chiara in Napoli*.

21 » » Mons. Francesco Marchetti Selvaggiani, *Nunzio Apostolico nella Repubblica del Venezuela*.

24 » » Mons. Filippo Mauri, *Prelato Votante del Supremo Tribunale della Segnatura Apostolica*.

27 » » L'Emo sig. Card. Gennaro Granito Pignatelli di Belmonte, *Protettore degli Eremitani di Sant'Agostino*.

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di nominare:

Assistenti al Soglio Pontificio:

29 aprile 1920. Mons. Emilio Ferrais, ausiliare del card. arcivescovo di Catania.

12 maggio » Mons. Francesco Moretti, vescovo di Narni e Terni.

Protonotari apostolici ad instar participantium:

25 aprile 1920. Mons. Felice Sznarbackowski, della diocesi di Luceoria.

30 » » Mons. Donato Venditti, dell'archidiocesi di Taranto.

8 maggio » Mons. Eugenio Caulle, dell'archidiocesi di Rouen.

9 » » Mons. Antonio Müller, della diocesi di S. Gallo.

11 » » Mons. Alessandro Baczynskyj, dell'archidiocesi di Leopoli dei Ruteni.

17 » » Mons. Giulio Baudriller, della diocesi di Angers.

20 » » Mons. Edoardo Thomas, dell'archidiocesi di Parigi.

» » » Mons. Enrico Debout, della diocesi di Arras.

» » » Mons. Giacomo Giuseppe Ryan, dell'archidiocesi di Cashel.

21 » » Mons. Enrico Maria Massimiliano d'Allaines, della diocesi di Orléans.

Prelati Domestici di S. S.:

16 marzo 1920. Mons. Donaldo Mac Dougal, della dioc. di Argyll ed Isole.

24 aprile » Mons. Arturo Mamoli, della diocesi di Reggio Emilia.

8 maggio » Mons. Giovanni Marino Van Oers, della diocesi di Breda.

9 » » Mons. Giuseppe Fietta, della diocesi d'Ivrea.

» » » Mons. Francesco Saverio Fritschi, della diocesi di S. Gallo.

11 » » Mons. Tito Wojnarowski, dell'archidiocesi di Leopoli dei Ruteni.

» » » Mons. Alessio Piasecki, della medesima archidiocesi.

12 » » Mons. Raffaele Ruggiero, della diocesi di S. Agata dei Goti.

14 » » Mons. Carlo de Boismarmin, dell'archidiocesi di Bourges.

» » » Mons. Giovanni Girbeau, della medesima archidiocesi.

15 » » Mons. Giovanni Gaire, dell'archidiocesi di Regina.

» » » Mons. Zeffirino Marois, della medesima archidiocesi.

» » » Mons. Giorgio Stefano Grandbois, della medesima archidiocesi.

» » » Mons. Emanuele Bechetoille, dell'archidiocesi di Lione.

17 » » Mons. Leone Thibault, della diocesi di Angers.

18 » » Mons. Domenico Amato, della diocesi di Telese e Cerreto Sannita.

» » » Mons. Guido Anichini, dell'archidiocesi di Palermo.

20 maggio 1920. Mons. Mosè Cagnac, dell'archidiocesi di Bourges.
21 » » Mons. Giuseppe Emilio Borrel, della diocesi di Tarentaise.
» » » Mons. Eugenio Maria Filiol, della diocesi di Orléans.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di conferire le seguenti onorificenze:

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

25 aprile 1920. Al sig. ing. Leopoldo Candiani, dell'archidiocesi di Milano.
13 maggio » Al sig. barone Tommaso Carizzi, della diocesi di Telese e Cerreto Sannita.
15 » » Al sig. cav. Gastone Lepercq, dell'archidiocesi di Lione.
» » » Al sig. cav. Renato Mouterde, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Alfonso Turgeon, dell'archidiocesi di Regina.
21 » » Al sig. cav. Giovanni de Cessac, della diocesi di Limoges.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

3 maggio 1920. Al sig. avv. Lodovico Renato Sallé, della dioc. di Bayeux.
12 » » Al sig. conte Emanuele de Las Cases, senatore francese.
14 » » Al sig. Giorgio Mairot, presidente dell'Unione regionale della gioventù cattolica francese in Borgogna.
» » » Al sig. Alfredo Douard, vicepresidente dell'Unione regionale della gioventù cattolica francese nella Franche-Comté.
» » » Al sig. Enrico Jarry, vicepresidente generale della Gioventù cattolica francese.
15 » » Al sig. Stefano Berne, dell'archidiocesi di Lione.
» » » Al sig. Giacomo Brac de La Perrière, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Andrea Bellin, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Beniamino Chomel, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Augusto Deriard, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Giuseppe Fichet, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Emilio Paillard Metty, della diocesi di Châlons.
» » » Al sig. Alessandro Souriac, presidente generale della Gioventù cattolica francese.
17 » » Al sig. Nicola Dekker, della diocesi di Harlem.

La Commenda dell' Ordine di S. Silvestro Papa:

6 maggio 1920. Al sig. Carlo Nunes Teixeira, del Patriarcato di Lisbona.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

28 aprile 1920. Al sig. Galileo Giobbe, di Roma.
13 maggio » Al sig. Carlo Dumortier, dell'archidiocesi di Malines.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con Biglietti di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, il Santo Padre si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti soprannumerari di S. S.:

26 marzo 1920. Mons. Salvatore Gangarelli, dell'archidiocesi di Catania.
13 aprile » Mons. Guglielmo Enrico Völker, della diocesi di Bois-le-Duc.
16 » » Mons. Alessio Apuzzo, dell'archidiocesi di Amalfi.
29 » » Mons. Luigi Di Meo, della diocesi di Sessa Aurunca.
1 maggio » Mons. Zenobio Pâclisan, della diocesi di Alba Giulia e Fogaras.
20 » » Mons. Ettore Baranzini, dell'archidiocesi di Palermo.
22 » » Mons. Giorgio Coote, dell'archidiocesi di Westminster.
» » » Mons. Lionello Evans, della medesima archidiocesi.
» » » Mons. Giovanni Cauley, della diocesi di Monterey e Los Angeles.
» » » Mons. Ildefonso Montero Diaz, dell'archidiocesi di Siviglia.

Camerieri Segreti di Spada e Cappa Sopr. di S. S.:

4 febbraio 1920. Il sig. Fermin Carlos de Yeregui, dell'archidiocesi di Montevideo.
6 maggio » Il conte Prospero Keller, dell'archidiocesi di Parigi.
22 » » Il conte Giuseppe Ignazio Cavero y Alcibar, della diocesi di Saragozza.
25 » » Il sig. Daniele Girona y Llogostera, della dioc. di Barcellona.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.

20 aprile 1920. Mons. Palmerino Mastrojacono, della diocesi di Trivento.
1 maggio » Mons. Ottavio Platau, della diocesi di Cambrai.

Camerieri d'onore di Spada e Cappa soprannumerari di S. S.:

24 aprile 1920. Il sig. Francesco Ceballos y Gonzales, della diocesi di Cadice.
» » » Il sig. Pasquale Pinto, della diocesi di Capaccio Vallo.
6 maggio » Il sig. Alfonso Schelstraete, della diocesi di Bruges.
22 » » Il sig. Giovanni Lane Mullins, dell'archidiocesi di Sydney.

NECROLOGIO

8 maggio 1920. Mons. Francesco Ferreira da Silva, vescovo titolare di Siene e prelato di Mozambico.
15 » » L'Emo sig. Card. Giulio Boschi, vescovo di Frascati.
27 » » Mons. Pietro Luigi Péchenard, vescovo di Soissons.